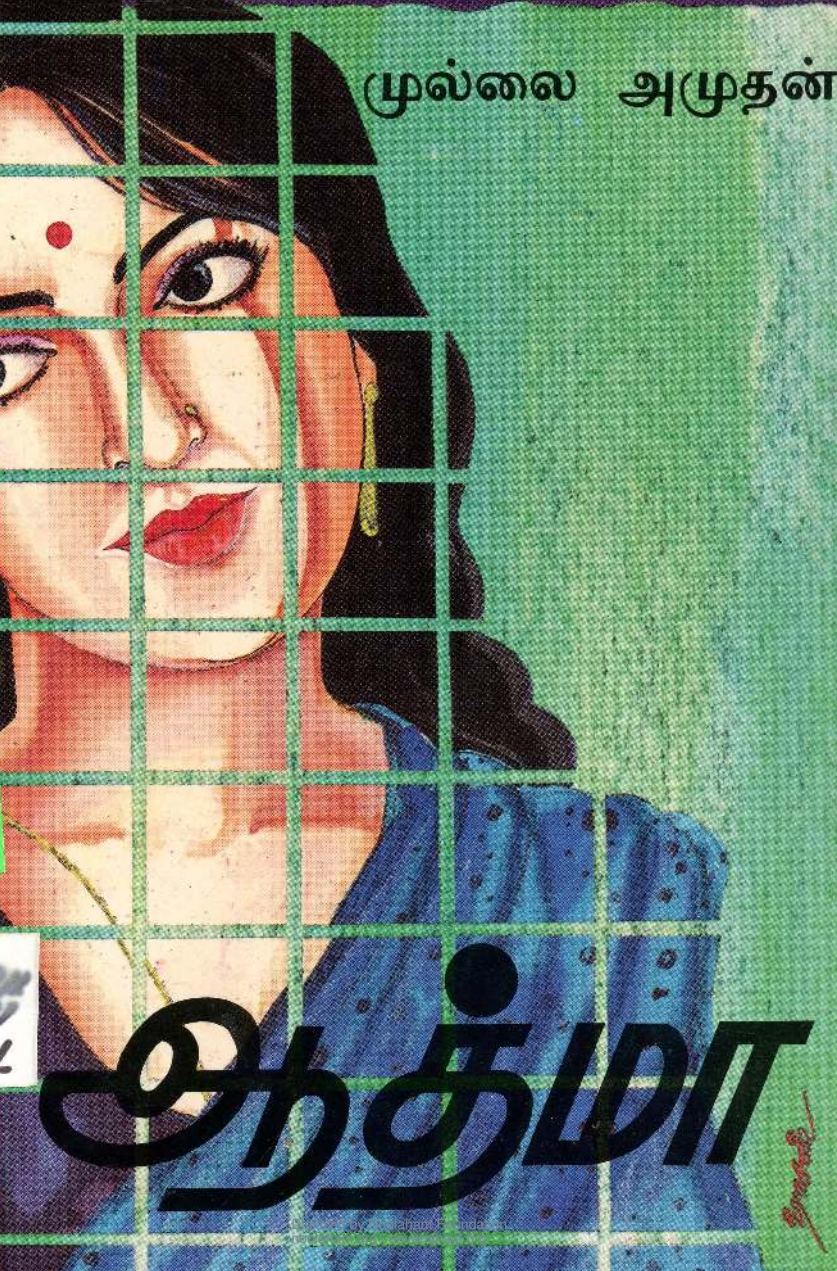

முல்லை அமுதன்

ஆத்மா

© by Sahana Foundation

சுமதி

479692

944

ஆத்மா

முல்லை அமுதன்

479692

காந்தளகம்

மறவன்புலவு
சாவகச்சேரி

834 அண்ணாசாலை
சென்னை 600 002

முதற்பதிப்பு: 1994 ஆனி

(C) R. MAHENDRAN
PO.Box 30041
JEDDAH,
KSA

விலை : ரூ 20.00

நன்றிகள்:

- வெளியீட்டாளர்கள்
- அச்சக ஊழியர்கள்
- வாசகர்கள் நண்பர்கள்.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்:

நித்ய கல்யாணி 1981

புதிய அடிமைகள் 1983

விடியத்துடிக்கும் ராத்திரிகள் 1984

யுத்த காண்டம் 1989

விழுதுகள் மண்ணைத் தொடும் 1992

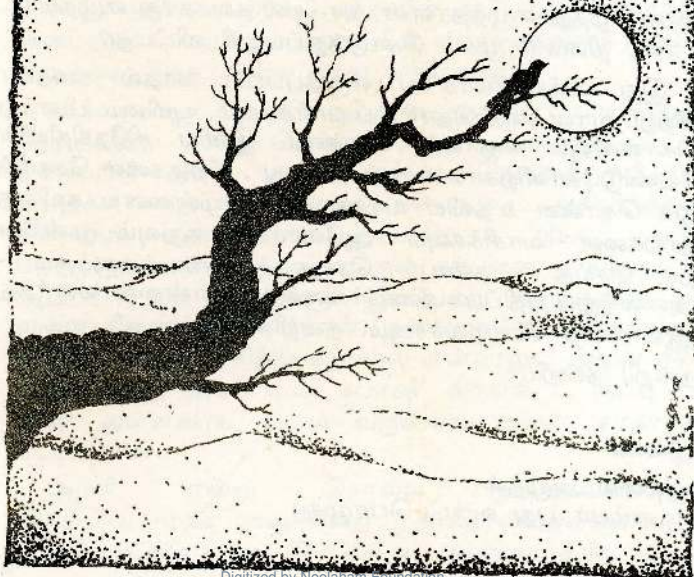
இசைக்குள் அடங்காத பாடல்கள்(அச்சில்)

விமோசனம் நாளை (அச்சில்) நாவல்

சுதந்திரகாண்டம் (அச்சில்)

ஒளிஅச்சுக்கோப்பு: அ.ஜெயராஜசிங்கம், எ. வசந்தி,
இரா. சரஸ்வதி ;மெய்ப்பு: ச. குகதாசன் பி.ஏ; எதிர்மறை: சக்தி
வண்ண ஆய்வகம்; அச்சு: உதயம் மறுதொன்றி அச்சகம்; அட்டை
ஒவியம், உள் ஒவியங்கள், பக்கமாக்கல்: அ. சந்திரஹாசன்; சுட்டு:
பாலாஜி கட்டாளரகம்; அச்சிடல் தயாரிப்பு: மறவன்புலவு க. சச்சி
தானந்தன் எம்.ஏ; எம்.எஸ்ஸி; காந்தளகம், 834 அண்ணாசாலை
சென்னை 600 002; தொலைபேசி: 83 4505.

சமர்ப்பணம்
நித்தம் வந்து
தன் சோகம்
சொல்லி நிற்கும்
ஒற்றைக் குயிலுக்கு!

ஆத்மா

ப்ரிய வாசகருக்கு

வணக்கம்

கவிதையிலிருந்து சற்று நகர்ந்து பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். நாவலாயிற்று.

கவிதைகள் தந்த பயிற்சி நாவல் தந்திருக்கிறதா என்பது உம் பதிலில் தான் உள்ளது.

எழுதமட்டுமே முடிந்தது.. விமர்சனம் தந்தால் வளர்ந்து கொள்வேன்.

இன்னும் நடந்து பார்ப்பேன்.

இலக்கிய வயலில்-

இன்னொரு விதையாகவும் காலூன்ற முடியும்.

'விமோசனம் நாளை' நாவலின் பிரதியைப் பார்த்தவர்கள் பாராட்டிய அதே வேளை பிரசுரிக்கத் தாமதம் காட்டவே செய்தார்கள். அரசியலே அதன் காரணம்- இன்றைய ஈழத்து எழுத்தாளன் அரசியல் கலக்காது எழுதமாட்டான். தினசரி முகம் கொடுத்துப்பழகி விட்டது.

இது வித்யாசமாகவே எழுதப்பட்ட காதல் கதையாயிற்று. வானத்தை தொட்டுப் பார்க்கவும், பூமியை பிளந்து கொள்ளவும் தைர்யம் சொன்ன இனிய சிநேகிதியின் வேண்டுகோளிற்காக எழுதப்பட்டது . சிறகுகளை சேகரித்துக் கொள்ள உதவிய வாசகருக்கு , முன்னைய கவிதை நூல்களை - வாசிக்கவும் - ஆலோசனை கூறவும்- முன்னேறச் செய்த - நண்பர் செய்த - நண்பர்களுக்கும் - அனைத்துப் பதிப்பக நண்பர்களுக்கும் - என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய பெற்றவர்க்கும். நன்றிகளே!

நன்றி! நன்றி!

இவண்

முல்லை அமுதன்-

(டிஸம்பர் புது வருட பொழுது)

ஆத்மா

வானம் அவளிடம் வசப்பட்ட ஒரு பொழுதில் தூடாய் ஒரு கப் தேநீரை அவளது தோழி தரவும்-
வாங்கி வாயில் பொருத்தி உறிஞ்சினாள். 'ஏண்டி விக்கி' இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைதானே! படத்திற்கு போவோமா? அறைத் தோழிதான் அவளிடம் கேட்டாள். 'ம்' இப்போதெல்லாம் ஏதாவது Love Story படத்திற்கு போக பிரியப்படுகிறாள். Savoy ல் போய் தனிய பல்காணியில் உட்கார்ந்து... படம் பார்த்து... தனக்குள் சிரித்து, தானே ரகஸ்ய சந்தோஷப்பட்டு... துள்ளி ஓடிப்போய் வெள்ளவத்தை கடற்கரை கற்களின் குவியலில் உட்கார்ந்து அமைதியாய் உறங்கும் அலையின் உணர்வுகளைக் கிளறி.. அடிக்கடி இந்த ஆசை வந்து கொள்கிறது .

கவிதைகளை வாசிக்கவும், எழுதவும் பிடிக்கிறது. நேரமில்லை என்று சொல்லி கதை கவிதைகளுடன் அந்நியப்பட்டு நின்று அவள் எப்படி நெருங்கி வந்தாள். வயதுக்கு வந்து எத்தனை வருடங்கள் கூட ஆகியிருந்தன. திரையில் கதாநாயகன் நாயகியுடன் 'டூயட்' பாடும் போது தன்னை மறந்து தனக்குள் கற்பனை நாயகனுடன் ஆடிப்பாடவும் செய்தவள் இப்போது நிஜமாகவே ஒரு வனை நினைத்து பார்த்தாள். தனக்குள்ளே கவிதைகளை எழுதிப்பார்த்து ரசித்து கிறுக்கல் என்றாலும் அவன் ரசிப்பான் என்று அவளிடம் 'சபாஷ்' வாங்கி ... குட்டி மாணின் துள்ளலாய் வலம் வருகின்ற அவள் சாதாரண பெண்தான்.

அழகி என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் திரும்பிப்பார்க்க வைக்கின்ற முகம் தான் அவளுடையது. முன்போலில்லாமல் இப்போது அலங்காரத்தில் அதிக

சிரத்தை எடுத்துக் கொள்வதை தோழிகளும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

‘என்னடி? உன்னில் பெரும் மாற்றமே நிகழ்ந்திருக்கிறது? நடிகை மாதிரி அலங்கரிப்பதிலே நீ யாரையோ நேசிப்பதாய் படுகிறது. ஏதோ கல்யாணச் சாப்பாடு போட்டால் சரிதான்’

அவள் மௌனமாய்ச் சிரிப்பாள் எந்த உடையிலும் அவள் செழிப்பாய்த் தான் தெரிந்தாள். ‘உள்ளம் அளவிடமுடியாத சந்தோஷப் படும்போது எல்லாம் கவர்ச்சியாய்தான் இருக்கும்’

‘என்டி விக்ரி நான் குளிக்கனும்டி ... சீக்கிரம் வாடி.. மணித்தியாலக் கணக்கில் என்னடி பண்ணே!’

‘அவ பாத்ருமில் டூயட் பாடிட்டு இருக்காடி’

தோழிகளின் கிண்டலில் கூட இவள் குதுகலிக்கவே செய்கிறாள்.

இப்போதெல்லாம் எவர்மீதும் எரிச்சல் படுவதில்லை. கோபத்தை யார் மீதும் காட்டுவதில்லை.

ஒன்றுமட்டும் அவளின் தோழிகளுக்குப் புரிந்தது.

அடிக்கடி அவள் பெற்றுக் கொள்ளும் கடிதங்களில் இருந்து அவள் குதுகலிக்கிறாள். சோகங்களை மறக்கிறாள். காயப்பட்ட மனத்திற்கு மருந்தாய் அந்தக் கடிதம் அமைகிறது... எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய் ‘ரகஸ்ய உறவு’ அவளுள் வளர்ந்து வருகிறது. அதை அவளும் மறுக்கவில்லை.

‘நீ

நெஞ்சில்

தீயா வளர்த்தாய்?

நெருங்கவே முடியவில்லை’.

எழுதிப்பார்த்துக் கொண்டாள் விக்ரி.

யார் தீயை வளர்த்தார்கள்?

வழமைபோலவே-

திரையரங்கினுள்-

அப்பாவி ஆண்களிடம் குறும்பு செய்து.. அவர்களின் ஜொள்ளுக்கு ஆளாகி.. டீயட்டில் தங்களை மறந்து.. தோழி தொடையில் கிள்ளியும் அவளுக்கு வலிக்காதபடி கனவில் மிதந்து.. இடைவேளையில் சோடா குடித்து.. மிகுதிப்பணம் வாங்கும் போது சோடா விற்கும்பையனை தொட்டு குளறப்பண்ணி.. 'பாவம்டி.. அந்தப்பையைன் இன்று தூங்கவே மாட்டான்' கேலிபண்ணி...

வெளியே வரும்போது 'செக்கியூர்ட்டி கார்ட்' கவர்ச்சி யாய் திரும்பிப்பார்க்க அவளும் கள்ளமாய்ச் சிரிக்க.. 'அவனும் தொலைந்தான்' என்றபடி பஸ் ஏறினார்கள்.

அங்கும் அவர்கள் குறும்புகள் குறைந்ததா என்றால் இல் லைதான். சனநெரிசரில் ஆட்களின் நெருக்கத்தில் இவர் களும் நசங்கிப்போய்விட.. ஆண்களும் அசடுவழிய.. வியர்த்து வடியும்.. உள்ளுக்குள் சிரித்தபடி.. குண்டுசியால் 'இடி அமின்களை பதம்பார்த்து..

'நாங்களும் பெண்கள் தான் சார். எங்களாலும் குறும்பு கள் செய்யமுடியும். அரட்டை அடிக்கவும் பாடவும் பதி லுக்கு எச்சரிக்கவும், புதுமைப்பெண் மாதிரி போராடவும் முடியும். உங்களுக்கு இது பித்தலாட்டமாய்த் தெரியும் அல்லது அடங்காபிடாரி என்பீர்கள். நாங்களும் உத்தம மான குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் எங்களுக்கும் ஆசாபாசங் கள் உண்டு. வீட்டுக்கு-பிறகு எங்களுக்கு என உழைத்து.. சீதனத்திற்கு நாங்களே உழைத்து-முகம் தெரியாத ஒருவ னுக்கு மனதை தெரிந்து கொள்ள அவகாசமின்றி கழுத்தை நீட்டி.. அவன் தருகின்ற எல்லாத்திற்கும் தலையசைத்து.. எங்களால் கூட சமூகவட்டத்திற்குள் இருந்து வரமுடிய வில்லைத்தான். எப்படித்தான் படித்திருந்தாலும் நாளை ஒருத்தனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டோ அல்லது வாழாவெட்டி யாகியோ, விதவையாகியோ.. எப்படியோ நாங்களும் துன்பப்பட்டு போகின்ற பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள்தான் சார்!'

இப்படித்தான் விக்கி தன்னுடன் பணிபுரியும் குமாஸ் தாவிற்கு சொல்வாள். அவரும் பாவம் வழக்கைத் தலையை தடவியபடி சிரிப்பார்.

என்று பெண் படித்து பட்டம் பெற்று உத்தியோகம் பார்க்க புறப்பட்டாலே வித்தியாசமாக பார்க்கின்ற சமூக வட்டத்திலிருந்து தான் அவளும் வந்திருந்தாள்.

விக்கி.. விக்னேஸ்வரி என்கிற பெயரின் சுருக்கமே. செல்லப் பெயராகவும் நிலைத்து விட்டது. விக்கியில் என்ன சார் கவர்ச்சியை கண்டு விட்டீர்கள்?

பதில் கேட்டவர்களிடமிருந்து வராது. சிரித்து மழுப்பி விட்டு நகர்வார்கள்.

நண்பரின் கடிதம் இன்றும் கிடைத்தது.

மின்னல் வேகத்திலல்லவா அவனின் கடிதம் கிடைக்கிறது.

‘வேறு என்ன வேலை எனக்கு? கடிதம் உமக்கு எழுது வதைத்தவிர’
உண்மைதான்.

அப்படி அடிக்கடி எழுதுவான்.

எழுதுவதும் ஒரு கலையாகத்தான் எழுதுவான். முதலில் அவனின் எழுத்தைத் தானே ரசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

பிறகு-

‘உன் கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றும்

அழகிய கவிதைகள் தான்.

கொடிகளில் காயவிட்டால்

புயலில்-

இதயம் கூட கிழிந்துவிடுமே

அதனால்-

பயப்படுகின்றேன் தோழனே!

இவளும் கவிதையாய் பதிலும் எழுதுவாள்.

‘உங்கள் கடிதங்கள் என்னை குதூகலப்படுத்துகின்றன. என்னை காயப்படுத்தாதவாறு எழுதும் உங்களுக்கு என் நன்றி’.

எப்படி அவனுடன் போட்டி போட்டு எழுத கற்றுக் கொண்டாள்.

வஸ்தங்களை
என் பாதைகளில்
விதைத்து வை!

அவனும் கவிதைகள் நிறைய எழுதி அனுப்புவான்.
இவள் வாசித்து பதில் எழுதத் தடுமாறுவாள்.

அவனும் நேசிக்கிறானா? அல்லது ஒரு வாசகி என
நினைத்து அதற்கும் மேலாய் நெருங்கிய தோழியாய்
நினைத்து எழுதுகிறானா?

புரிய மறுத்தது.

மறைமுகமாக எழுதியும் பார்த்தாள்.

‘எல்லாம் எழுதுகிறீர்கள். உங்கள் நூல்களை எனக்கு
அனுப்பக்கூடாதா? உயர்ந்த ஒரு கவிஞனை நண்பனாகப்
பெற்றதற்கு நான் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும்.’

கேட்டுப்பார்த்து இப்போது அவள் கேட்பதேயில்லை.

அவனும் தனது புத்தகங்களை அனுப்பவில்லை.

‘ஏன் இவன் எதையும் தவிர்த்துக் கொள்கிறான்? பயப்
படுகிறானா? கொழும்புப் பெண்தானே. நாளைக்கு சந்
திக்கு இழுத்துவிடுவானோ என்கிற பயமோ? போட்டோ
வையும் அனுப்புவதை தவிர்த்துக் கொள்கிறான்’ தன்னுள்
கேட்டுக் கொள்வாள்.

‘ஏய் பொறுக்கி’ உன் படத்தை அனுப்பு.. நான் கற்
பழித்து விடமாட்டேன்’. என்று எழுதியும் பார்த்தாள் மசி
யவில்லை.

‘இழுத்து நிறுத்து சேர்ட் காலரை இறுக்கிவைத்து சொல்
லுடா நான் உன்னை லவ் பண்ணேண்டா!’ என்று சொல்
கின்ற தைரியம் கூட வரும். அவன் தான் அருகில்
இல்லை.

மைல்கள்.. பல மைல்கள் அவர்களைப் பிரித்திருந்தது.
மனத்தளவில் மிக மிக அருகில்தான்.

இருந்தும் இருவரும் நெருப்பை வளர்த்துக் கொண்டு
மௌன மாய் நேசித்தபடிக்கு இருந்தனர்.

வானம் நிர்மலமாய் இருக்கும்.

சில சமயங்களில் இருட்டும். மழைவரும்போல் முகில்களெல்லாம் சோகம் காட்டும்.

நிலவு கூட யாரோ ஒருவனின் வருகைக்கு காத்திருப்பது போல் படும். மரங்கள் இவளுக்காய் அசைவது மாதிரி இருக்கும்.

கண்ணாடி முன்னால் நிற்பாள்! ஏண்டி எப்போது ஜோடியாய் நின்று எங்களைப் பார்க்கப் போகிறாய்?’

மௌனமாய் உதடுகள் பிரியும். நாக்கு தன் பாட்டில் உதடுகளை ஈரப்படுத்தும்.

‘எப்போது இது சாத்தியமாகும்?’

‘முடியுமா’!?

‘அவனை நான் திருமணம் செய்து கொள்ளும் தருணம் வருமா? நான் உண்மையிலேயே காதலிக்கிறேனா. அவனால் காதலிக்கப்படுகிறேனா?’

மார்பு விம்மித் தணியும்.

சூடாய் உஷ்ணம் வெளிவரும்.

‘மறைமுகமாய் எழுதியும் ஏன் அந்த தேங்காய்மடையனுக்கு புரியமாட்டேன்கிறது?’

‘புரிந்தும்.. என் நேசிப்பை மறுக்கிறானா? அல்லது என்னைப் போல் ஒரு காலத்திற்கு மௌனமாய் காத்திருக்கிறானா?’

‘அவனும் என்னைப்போல் கண்ணாடியின் முன் நிற்பான். தலைவாரிக் கொள்வான், சேட்டை சரிப்படுத்துவான் ‘டையை கட்டியபடி தன்னை ஆண்மையாய் ஆக்குவான். சிலசமயம் ஷேவ் பண்ணுவான்.. அப்போதாவது தன்னை நினைத்துக் கொள்வான். என்னைக் கேட்டமாதிரி அவனை பார்க்கும் கண்ணாடியும் கேட்கலாம். கேட்காமலும் போகலாம். ஒரு வேளை அவனது ஊரின் கண்ணாடிகள் பேசமாட்டாது தானோ?’

‘எப்போது ஜோடியாய் என்னைப் பார்க்க போகிறாய்?’

அலைகள் எழுந்து மடியும்.

தூக்கம் வராமல் புரண்டு படுப்பாள்.

எத்தனை காலத்திற்கு

என்

இனிய கானல் பறவையே

மௌனமாய்

இருக்கப் போகிறாய்?

அழகிய கவிதையாய் நீ.

ரசிகன் அவன்.

கல்லறையில் தானா

உன்

காதலை-

சொல்லி தூது

போகப் போகிறாய்?

முட்கள் வலிக்குமே

என்னும்

பயம் தவிர்..

காதல் மலர் உன் கைகளில்..

கொழும்பில் பிரபல கம்பனி ஒன்றில் 'எக்கவுண்ட்ஸ் பகுதியில் கடமையாற்றும் விக்கி பதுளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவள். சொந்த ஊரிலேயே படித்தாள். ஆங்கிலத்துடன் சிங்களமும் சரளமாக பேசுவாள்.. எழுதுவாள் தட்டச்சும் படித்ததினால் வேலை சுலபமாக கிடைத்தது. கொழும்பில் இருந்தபோதுதான் கணக்கியல் படித்து London பரிட்சைக்கும் தோற்றினாள்.

வேலை செய்யும் இடத்தில் நல்ல பெயரைச் சம்பாதித்தாள். அதனால் சம்பள உயர்வும் பெற்றாள்.

மற்றப் பெண்களைப் போல ஆசைகளை கனவுகளை வளர்த்துக் கொண்டவள். எப்போது வயதுக்கு வந்தாளோ அன்றே கனவுகளும் குடிபுகுந்து கொள்கிறது.

முரட்டுத்தனமாக கரையுடன் மோதிக் கொள்ளும் கடல் கூட தன்னில் எத்தனை நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருகிறது. மனிதன் கூட எத்தனை ஆக்ரோஷமாக வாழ்க்கையை நேசிக்கப் பழகிக் கொள்கிறான்.

இவளும் அப்படித்தானே..

பஸ் பிரயாணம் ஏழு மணித்தியாலம் பிடிக்கும் பதுளை யிலிருந்து கொழும்பு வர சிரமப்பட்டே வந்து கொழும்பில் வேலை பார்த்தாள். முன்பு கொழும்பில் 'அனெக்ஸாக' இருந்து அம்மாவுடன் இருந்தாள்.

பிறகு கட்டுப்படியாகவில்லை.

ஊரிலும் சொந்த வீட்டை அநாதரவாக விட்டுவர விரும்பாததாய் அவளை 'ஹாஸ்டலில்' சேர்த்துவிட்டு பஸ் ஏறி விட்டாள். அன்று முதல் ஹாஸ்டல் லைப். இங்கு ஒரு சுதந்திரப் பறவை மாதிரி இருந்தாலும் தாயை-கண்ணாள் தங்கையை பாசம் காட்டும் ஐந்து அண்ணன்களைப் பிரிந்து வாழ்வதில் இதயம் வலிக்கவே செய்யும்.

என்ன செய்வது? 'தான் மட்டுமா.. என்னைப் போல் எத்தனைப் பெண்கள் இங்கு என்னுடன் இருக்கிறார்கள்' ஆறுதல் அடைவாள்.

வானொலியில் இன்றைய நேயர் நிகழ்ச்சி போடும் போது களிப்பில் தூங்குவாள். பிடித்தமான பாடல்கள் போனால் எழுந்து கொள்வாள்.

'ஏன்டி நேற்று ரூபவாஹினியில் ராஜேந்திரன் என்ற புதுமுகம் பாடியதே.. பார்த்தியா?' தோழி கேட்பாள்.

'ஏன் நீ சைட் அடிக்கப் போறியா?'

'கலையை ரசிக்க மாட்டிங்களே'

கலையை ரசிக்கிறிங்களா, இல்லை ஆளை ரசிக்கிறிங்களா? நாங்கள் ஆண்களையும் ஆண்கள் பெண்களையும் இப்படிப்பார்த்து ஜொள்ளுவிடப் பழகிவிட்டோம்.

எல்லாரும் சிரிக்கும்போது

மேற்றன் வர...

அடங்கிப் போவார்கள்.

'நீங்கள் யாரையாவது நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? ஏன் திருமணம் இன்னும் செய்து கொள்ளவில்லை?'

கடிதத்தில் கேட்டிருந்தான்.

‘முட்டாள் பயலே! யாரையாவது நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் நான் ஏன் உனக்கு கடிதம் எழுதப் போகிறேன். புண்ணாக்குத் தலையா ஏன் புரியமாட்டேங்கிறது’ குறும் பாய்த்தான் எழுதுவாள்.

எப்படி எழுதினாலும் அவன் கோவிக்கவே மாட்டான்.

“பொங்கும் கடல் அலைகளுடன்

மோதும் தைரியம் வரும்...

எனவே

காதலித்துப்பார்!”

பொதுவாகவே அவனது பதில் இருக்கும்.

இவன் என்ன அலி வம்சத்தவனோ? எப்படி எழுதியும் கவனிக்கப்படாமலே இருந்து வருகிறானோ.

‘ஒருவேளை பெண்கள் அவனை காயப்படுத்தியிருக்கலாம் அதுதான் கவனம் கொள்கிறானோ?’

‘எதைத் தேடுகிறாய்

இதையத்தையா

என்னிடம்

பத்திரமாகவே

இருக்கிறது.

என்று எழுதி பிறகு கிழித்துவிட்டு.. வேறு கடிதம் எழுதுவாள். வெளிப்படையாக எழுதி அவன் பாதிக்கப்பட்டு விட்டால்.. அவன் அதை விரும்புவானோ தெரியாது? எனவே வேண்டாம்.. பொதுவாக பதிலும் எழுதிப் போடுவாள்.

தபால் கந்தோரில் அந்த போஸ்ட் மாஸ்டர் கூட ஒருமாதிரி பார்ப்பான் “என்னடா இவள் ஒரே முகவரிக்கு தினமும் கடிதம் போடுகிறாளே ஒரு வேளை Boy Friend ஆய் இருக்குமோ?”

இவள் மெளனமாக வீதியில் இறங்கி நடப்பாள்.

இதுகாதலா? இவள் அவன் மீது கொண்டிருப்பது காதல் தானா? அல்லது சாதாரண நட்பா? அப்படியாயின்

மனது ஏன் தவிக்கிறது. கடிதம் தாமதமானால் அவன் கூட தவித்துப் போகிறானாமே.

அவனுக்குத் தலையிடி என்றால் இவளுக்கு வலிக்கிறதே.

இவளுக்கு மாதச் சுகவீன மானால் அவனுக்கும் அது என்று ஜோக்காய் எழுதுவானே. எப்படி இது சாத்தியமாயிற்று?

புரிந்தது மாதிரியும் இருந்தது

புரியாதது மாதிரியும் இருந்தது.

‘ஏய் விக்கி’ இப்படித்தான் எழுதுவான்.

என்னுடைய பிறந்தநாள் 27ந்திகதி வருகிறது. என்ன தரப்போகிறாய்? ‘முத்தம் ஒன்றையே எதிர்பார்க்கிறேன் அதுதான் இப்போதைக்கு விலைமதிப்பற்ற பொருள்’

இவளால் அதற்கு பதில் எழுத முடியாமல் தவிப்பாள்.

‘நானும் பெண்தானே? அவன் ஆண்பிள்ளை எதையும் பச்சையாக எழுதி விடுவான். எனக்கு அந்த துணிச்சல் இல்லை. தூயயலடா பொடியா?’

மனதுள், குதூகலிக்கும் அவளின் உதடுகள் ஏதோ உச்சரிக்கும்.

அவனது பெயரை மனப்பாடம் செய்கிறாளா?

‘உன் ஆளின் புத்தகம் ஒன்றை பார்த்திருக்கிறேன்டி’ தோழி ஒரு நாள் சொன்னாள்.

இவளும் ஆவலாய் வாய் பிளப்பாள்.

‘கவிதைகள் நன்றாய் அதுக்கு வரும்டி. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில நடந்த அடக்கு முறைகளும் பெண்களும் ஆண்களும் எப்படி பலாத்காரப்படுத்தப்பட்டு-சாகடிக்கப்பட்டு... ரயர் போட்டு கொளுத்திவிடுகிறதை என்னமாய் அது கவிதையில் எழுதியிருந்தது தெரியுமா?’

தோழி சொல்வதிலும் அர்த்தம் இருக்கத்தான் செய்தது.

சாதாரண யாழ்ப்பாணத்துக் கவிஞன் உலகக் கவிஞனைவிட சற்று வேறுபடுகிறான். காதல் அவனுக்கு விடுதலை மீது தான். நடைமுறை யதார்த்த நிகழ்வுகளை கண்டு பழகி.. காயப்பட்டபிறகு.. அவன் எழுதுகிறான். மக்

களை சுலபமாக சென்றடைகிறது. ஆயுள் பூராவும் கவிஞன் மக்களால் நேசிக்கப்படுகிறான்.

இவள் தனக்குள் சொல்லிக் கொள்வாள். தோழிக்கு கேட்காது இவளையே ஊடறுத்துப் பார்ப்பாள்.

தன்னையே அவள் பார்ப்பது தெரிந்ததும் இவள் தலை குனிந்து கொள்வாள்.

வெட்கம்

மறுநாள் காலை தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொண்டு புறப்படும்போது-நேரம் 7.05. எட்டுமணிக்கு நிற்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எல்லோரும் ஒரு மாதிரியாகப் பார்ப்பார்கள் ஒரு அசடுவழியும், பஸ் நொசிவில் பிதுங்கி.. இடி அமின்களுக்குத் தப்பி... சிலசமயம் செருப்பும் அறுந்து.. இவள் ஆபிஸில் காலடி எடுத்து வைத்தால் 'அப்பாடா' என்றிருக்கும்.

இப்போதெல்லாம் ஹாஸ்டலில் மதிய சாப்பாட்டை 'கட் பண்ணியாயிற்று. காரணம் கேட்டால் மேற்றனிடம் தப்பமுடியாது. பட்டினிதான். சிலசமயங்களில் கண்டினில் டெயுடன் ஒரு வடை வயிற்றை நிரப்ப பிரயத்தனப்படுத்தப்படும். அதிலும் தோல்விதான். கொழும்பில் இது சகஜம்தான்.

'விக்கி ராத்திரி ஒரு கனாக்கண்டேன். ஒருமாடு என்னைத் துரத்துவது மாதிரி இது நல்லதா கூடாதா?

தன்னுடன் வேலைபார்க்கும் ராஜன் கேட்டான்.

'மாடு தன் இனத்தைத் தேடித்தான் துரத்தியிருக்கிறது என்பாள்.' அவன் மெதுவாக வந்து தலையில் 'நொய்ங்' என்று குட்டிவிடுவான். இவளுக்கும் வலிப்பது மாதிரி இருக்கும்.

இப்போது மற்றவர்களுக்கு கேலி பேசி அவர்கள் அசடு வழியும் போது இவளுக்கும் வலிக்கிறது.

'உன்னைப் போல் பிறரையும் நேசி என் பிரிய தோழி' அவனது எழுத்து இவளையும் மாற்றி வந்திருக்கிறது என்பது உண்மை.

'அன்பின் விக்கி' இப்போதெல்லாம் தோல்விகளைத் தாங்கிக் கொள்கிற சக்தியை இழந்துவிடுவேனோ என்று

பயப்படுகிறேன். ஆண்பிள்ளை நீ என்கிறாயா? ஆண் என்ன பெண் என்ன தோல்விகளை, சுமைகளை சந்தித்துத்தானே ஆகவேண்டும். தூர விலகி ஓடமுடியுமா? உண்மைதான் விக்கி உள்ளுக்குள் அழுவாள்

‘ஏய் ராஸ்கல்’ உன்னை ஏன் தெரியுமா நான் நண்பனாக ஏற்றுக்கொண்டேன். உன் முதல் பதில் கடிதமே என்னை வசீகரித்தது. பிறகு ஒளிவுமறைவின்றி எழுதுகின்ற எழுத்து என்றும் நட்பை வளர்த்தது. இருவரும் ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். சாதாரண மனிதர்கள் தான் நாங்கள். காதல் வயப்பட்ட மன நோயாளிகள். காதலிக்க எங்களுக்கு தெரிந்திருக்காத பருவத்திலேயே காதலிக்கப்பட்டவர்கள்தான். என்னைப் போலவே உன்னையும் காதலித்தவர்கள் பலர்.. உன்னைப் போலவே என்னால் நேசிக்கப்பட்டவர்களும் பலர். ஒருவகையால் மனதால் கற்பிழந்தவர்கள்.. இதுவே போதும் உன்னை எனக்கு பிடித்துப் போக..

என்னமாய் எழுதுகிறான்

கவிதைகூட அவன் விரல்களில் விளையாடுகின்றன.

வசன வரிகள் அவனை காதலிப்பதால்தான் இப்படி ஒவ்வொரு கடித எழுத்துக்களும் குதூகலிக்க வைக்கின்றன.

‘டேய்.. காவாலி! எப்படிடா உன்னால் எழுதமுடிகிறது? முன்னால் நின்றால் இழுத்து உன் இதழ்களை முத்தம் என்று கடித்தே இருப்பேன் தனக்குள் நினைப்பாள்.

‘இதபாருடி..! கூடியசீக்கிரம் இவளை பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்குத் தான் அனுப்ப்போகிறோம். தனக்குள் சிரிக்கிறாள். நேரம் கெட்ட நேரத்தில் குளிக்கிறாள். பைத்தியம் தாண்டி இவள்.’

தோழிகள் பேசிக்கொள்வர்

சந்திரன் உன்னால் திரைச் சீலையை விலக்கி காட்சி தருவான்.

இரவின் புழுக்கம் காரணமாக ஹாஸ்டல் மேற்றனின் அனுமதியின் பேரில் ஜன்னல் கதவினை திறந்து படுப்பது எவ்வளவு வசதி?

மெதுவாய் குளிர்காற்று உடலைத்தழுவ.. கனவுகள் ஆக் கிரமிக்க.. தூக்கம் தானாய் வரும்.

இரவு பத்துமணிதாண்டினால் வானொலியில் 'இரவின் மடியில்' நிகழ்ச்சி இவர்களை இழுக்கும்.

வானொலியை ஒருத்தி ON செய்வாள்.

மிருதுவான பாடல் ஒலிக்கும்.

தென்றல் போல் இதயத்துள் இறங்கும்.

தினகரன் பத்திரிகையில் தற்செயலாக பார்த்த முகத்தை மனதுள் ஒரு தடவை நிறுத்திப்பார்த்தாள். பேனா நண்பர் பகுதியில் முகவரியுடன் இருந்த அந்தப் பெயரை மெளனமாக உச்சரித்துப் பார்த்தாள். மனதில் பொருந்திப் போயிற்று. டயரியில் முகவரியை குறித்துக் கொண்டாள். அதில் பலரின் பெயர்கள் இருந்தும் ஏனோ அவனை தேர்ந்தெடுத்தாள்-நண்பியடம் இரவலாக வாங்கிய பேப்பரை கப் பண்ண முடியாததினால் வருத்தத்துடன் திருப்பி தந்துவிட்டாள்.

அவன் பெயர் எத்தனை வசீகரமாக உள்ளது. முகங்கூட.. கறுப்பு வெள்ளை புகைப்படமானாலும் ஏதோ ஒன்று அவனை இவளிடம் இழுத்தது. கடிதம் போட்டாள்.

அவனும் பதில் கடிதம் சாதாரணமாகத்தான் போட்டான் இவள் 'கப்' என்று பற்றிக் கொண்டாள் கடிதம் போடுவதை தொடர்ந்தாள்.

பேனா நண்பனாக தேர்ந்தெடுத்ததை வீட்டிற்கும் அறிவித்தாள். அவர்களும் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவில்லை. 'ஆண்களை நம்பாதே' என்பது மட்டும் ரகஷ்யமாக தாய் சொன்னது இவளுக்கு புரிந்தது.

'அவர் போட்டோ அனுப்பினால் எனக்கும் அனுப்பிடி' தங்கை காதுக்குளே சொன்னாள்.

சிரிப்பு இறக்கை கட்டியது இவளுக்கு.

'நிச்சயமாக உனக்குக் காட்டாமல்.. நான் உன்னிடம் எதை ஒளித்தேன்?'

காலம் -காலமாய் ஆணும் பெண்ணும் பார்வையால் பிறகு மனிதனால் நெருங்கி.. ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து

கொண்டு.. எனக்கு நீ உனக்கு நான் என்று ஆகி.. ஒரு தென்றலாக திருமணத்தில் இணைபவர்களும்.. புயலாகி.. பிரிந்து போனவர்களும் உண்டு.

விக்கி ஏன் அவனை பேனா நட்பாய் தேர்ந்தெடுத்தாள். சாதாரணநிகழ்ச்சி என நம்பித்தான் இருந்தாள். ஆனால் இப்போது அவனின் கடிதம் வரத் தாமதமானாலும் இவள் துடிதுடிப்பாள்.

‘விக்கியை சாமியாரிடம் கூட்டிப்போய் பேயோட்ட வேண்டும்’

தோழி சொன்னாள்

இவள் தன் கற்பனைகளுடன் எழுத உட்கார்ந்து விட்டாள்.

சுவர்ப்பல்லி ஒலித்து ஓய்ந்தது.

வெளியே மேற்றன் யாருடனோ உரத்துப் பேசுவது கேட்டது. ‘விசிட்டிங்’ நேரம் முடிந்தால் ‘விசிட்டர்ஸை’ கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி விடுவாள் அந்த மேற்றன். அதனால் தான் நல்ல ஹாஸ்டல் என்று பேரும் எடுத்தது.. விக்கியின் அம்மாவும் சந்தோஷத்துடன் இவளைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தாள்.

‘கவனமாய் இரு ஊரில் திரிந்தமாதிரி சிநேகிதிகளுடன் திரிந்து கெட்ட பெயரை சேர்க்காதே. சாப்பாட்டை மறக்காதே. உடம்பை கவனித்துக் கொள். தாய் சொல்வாள்.’

‘ம்’ என்று தலையாட்டுவாள். நெஞ்சுள் குறுகுறுக்கும்.

‘வயதுக்கு பெண் வந்துட்டா நாங்கள் அல்லது மற்றவர்கள் எம்மீது, கட்டுப்பாடுகளை விதித்து விடுகிறார்கள் சலிப்பாயிருக்கும் அதுகூட பாதுகாப்பும் தருகிறதுதான்.’ தனக்குள் சொல்லிக் கொள்வாள்.

தெருவில் யாரோ புதிய சினிமாப் பாடலை விசிலில் அடித்து போனார்கள்.

உரத்து தானும் பாடவேண்டும் என்று நினைப்பாள். இப்போதே பைத்தியம் என்கிறார்கள் பாடினால்?

‘ஓ! வானமுள்ள காலம்மட்டும் வாழும் இந்தக்காதல்’ அவனுக்குப் பிடிக்குமாம் எழுதியிருந்தான்.

அதனால் இவளுக்கம் பிடித்துப் போனது.

பழைய சோகப் படப் பாடல்களை அவனுக்காக கேட்கவும் தொடங்கினாள்.

‘ஏண்டி... எங்களை என்ன கிட்டப்பா பரம்பரை என்றா நினைத்துக் கொண்டாய்?’

தோழி சலித்துக் கொள்வாள்.

பதில் இவளிடமிருந்து வரவே வராது.

அந்த ஹாஸ்டலில் அவளுடன் சேர்த்து பத்தொன்பது பேர் உள்ளனர். இவள் மட்டும் பதுளை. மற்றவர்கள் யாழ்ப்பாணம் அவர்களும் உறவுகளை விட்டு வந்ததினால்.. இங்கு இணைந்து கொண்டனர் விக்கியின் நெருங்கிய தோழிகளாயினர்.

‘எனக்கும் யாழ்ப்பாணத்து பையனை திருமணம் முடிக்க ஆசைதான். சீதனம் சாதி கௌரவம் என்று பார்ப்பார்கள். காதலிப்பவர்கள் கூட திருமணம் என்றதும் நழுவி விடுகிறார்கள்.’

விக்கிக்கு இது ஏமாற்றம் தான், யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். இது நடைமுறை.

‘ஒரு அண்ணன் சுவீஸ் ஒரு அண்ணன் லண்டனில் இப்படி மற்றவர்களும் வெளிநாட்டில்.. அதனால் நான் பணக்காரியும்ல்ல, என் இதயத்தை விரும்புகிறவராய் இருந்தால் போதும்’ என்பாள்.’

‘ஏன்டி இத்தனை நாள் எப்படியெல்லாம் எழுதுகிறாய்.. என்னைவந்து கடத்திப் போய் விடு! அல்லது இருவரும் ஓடிப்போய்விடுவோமா? என்றாவது எழுதிப் பாரேன்.’

இப்படிச் சொன்னவளுக்கு விக்கியிடம் பதில் எதுவுமில்லை. மௌனம் சாதித்தாள்.

‘மௌனம் இப்போதெல்லாம் சம்மதமல்ல’ என்கிற புது மொழி அவர்களுக்கு தெரியாததல்ல.

வியர்த்த-வியர்வை நெற்றியில் பொட்டுப் பொட்டாக பரவியிருக்க.. சூழுத்துமடலில் வழிந்தது.

துடைத்துவிட்டாள் விக்கி.

ஏண்டி Fan ஐ போடேன்டி. வியர்க்குது என்றாள். ஏதோ நாவலில் மூழ்கியிருந்தவள் எழுந்து Fan ஐ On செய்தாள்.

ப்ரிய நண்பனுக்கு!

கோடிவணக்கங்கள்.

உமது மடல் கண்டதனால் எனது நோயும் பறந்தது உண்மைதான். உமது அருகாமையை வெகுவாக ரசிக்கிறேன். உமதுகவிதைகள் என்னை உம் அருகில் அழைத்துவிட்டது நிஜம்.

ஒருவித வெறுப்பு ஆண்கள் மீது இருந்தது. இப்போது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறங்கிவந்து உம்மை நெருங்க வைத்துள்ளது. இது காதலா நேசமா அல்லது இறுகிப் போன நட்பா என்னால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

உங்களிடம் உள்ளத்து உணர்வுகளை எல்லாம் எழுத துடிக்கின்ற மனது தவிக்கவும் செய்கிறது. ஆண்கள் முதுகெலும்பு இல்லாதவர்கள் என்பது என்கருத்து. அப்படி நான் பாதிக்கப்பட்டவள். காதல் புனிதமானதுதான். ஆனால் அதனை மனிதர்கள்தான் காயப்படுத்தி விடுகிறார்கள்.

ஏதோ அம்பிகாபதி அமராவதி ரோமியோ ஜூலியட் என சொல்லிக் கொண்டு அமரத்துவம் பெற விருப்பம் இல்லைத்தான். தற்கொலை கோழைத்தனம் என்பது என்வாதம்.

உங்கள் எழுத்துக்கு என்னாலான உதவிகளைச் செய்ய சித்தமாக இருக்கிறேன்.

இந்தக் கடிதத்திற்காகவாவது நல்ல பதில்களை தாருங்கள். நீங்கள் நல்லவர் என்பதனால்தான் தேர்ந்தெடுத்தேன். நானும் இந்துதான். கிறிஸ்தவத்தை நேசிப்பேன். காலத்திற்கேற்ப வாழ்வை அட்ஜஸ்ட் செய்ய உங்களாலும் முடியும்.

எனது கருத்து பிழையானால் எழுதுங்கள்

அன்புடன்

விக்கி.

எழுதிமுடித்து என்வலப்பிலிட்டு ஒட்டிவைத்து முகவரி மனதில் பதிந்திருந்ததினால் டயரியைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை.

அவனது பெயரை ஒவ்வொரு எழுத்தாக உச்சரித்து எழுதினாள். மந்திரத்திற்கு கட்டுப்பட்டவள் ஆகிவிட்டாளோ? ஒருநாளைக்கு எத்தனை தடவை உச்சரித்து விடுகிறாள்.

அன்று புதன்கிழமை.

Office வேலைகளை வீட்டிற்கும் கொண்டுவந்து முடிப்பது பழக்கமாதலால்-

இரவு டின்னர்முடிய

கதிரையை இழுத்துப்போட்டு உட்கார்ந்தாள்.

மேகக்கூட்டங்கள் அழகாய் தெரிந்தன. நட்சத்திரங்கள் இன்று அதிகம் முளைத்தன மாதிரிப்பட்டது.

மனது சந்தோஷப்படும் போதெல்லாம் பார்க்கும் பொருள்கள் அழகாகத்தான் தெரிவது இயற்கை.

தேயிலை தோட்ட தழுவில் வளர்ந்து ஆளாகிய பெண்ணுக்கு கட்டடங்களின் தழ்நிலை வித்தியாசம்தான். இப்போ பழகிவிட்டது. ஆனாலும் அந்த நட்சத்திரம் வானம் முகில்கள் மனிதர்கள் எல்லாம் ஒன்றுதானே.

எப்போதாவது வந்துபோகும் அந்த லொட லொட பஸ் இங்கில்லை தான். புத்தம் புதிய வாகனங்கள் அரசின் தாராளக் கொள்கைகளில் எல்லாம் மலிந்துவிட்டிருந்தன.

ஊரில் நடக்கும் மாரியம்மன் திருவிழாவை விட இங்கு நடக்கும் ஆடிவேல்த்திருவிழா சற்று வித்தியாசம்தான். அங்கு அடக்கம் இருக்கும். இங்கு ஆடம்பரம் இருக்கும்.

அம்மாவுடன் போய்வரும் அவள் மீதும் கடலைப்பருக்கைகளால் எறிந்து போகும் பையன்களில் மனதாரப் பயம்தான் இப்போது அந்தப்பயமே இல்லை. ஜோக்குகள் அடிக்கவும் சமயம் வரும்போது சைட் அடிக்கவும் முடிகிறதே.

இதுதான் பெண்கள் நினைக்கின்ற சுதந்திரமோ?

‘நீங்கள் எப்படி சீரியஸ் டைப்பா அல்லது காலத்திற் கேற்ப அட்ஜஸ்ட் பண்ணும் டைப்பா’

அவனும் பதிலுக்கு ‘சேரும் பெண்கள் எப்படியோ அவர்கள் மாதிரி மாற்றிக் கொள்வேன்’ என்பான்.

‘அது என்னசார் ஷோபா என்கிற புனைப்பெயர்.. ஷோபா என்பது உங்கள் முதல் காதலியா? முதல் காதல் முதல் உறவு மறக்கமுடியாதுதானே? அவனும் இதுவரை ஷோபாவுக்கான விளக்கம் தரவில்லை.

‘ஏண்டா.. இந்த ‘வலன்டைன் டே’ (Valentine day) யைக் கூடவா மறந்து விட்டாய்?’

அவனிடமிருந்து தாமதமாகவே அந்த வாழ்த்துக் கடிதமும் வரும்.

‘உன்னைப்போல் நிறையப்படம் பார்க்க முடியாதுடா அப்படி என்னடா உனக்கு இன்ரரஸ்ட் இங்கிலிஷ் படம் பார்க்கிறதில்’ என்று கேட்கிற இவளுக்கு-

நீயும் ஒரு தடவைப் பாரேன் அப்புறம் விடவே மாட்டாய்.

‘ச்சி போடா’ என்று மனதுள் செல்லமாய்த் திட்டுவாள்.

மணலை மிதித்து நடப்பாள்

அவளைக்கடந்து புகையிரதம் போகும்

கற்களின் மறைவில் காதலர்கள் கிசுகிசுப்பது இவளுக்குள் ளும் ஏதோ ஒன்று கரையும்.

எனக்கும் இப்படி ஒரு Boy friend கிடைத்திருந்தால் எவ்வ ளவு சந்தோஷமாய் இருந்திருக்கும்!

மாலை வெயில் சுடும்.

அங்கிருந்து மீண்டு தார் வீதியில் கால் பதிப்பாள்.

1983 ஜூலைக் கலவரம் வெடித்து-பலதமிழர்கள் இறந்தும் அகதிகளாகியும் போன சூழ்நிலையில்-பல இளைஞர் களும் யுவதிகளும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர். அப்பொழுதுதான் அவனும் வேலைவாய்ப்பு பெற்று சவுதி அரேபியா சென்றான். நாட்டின் சூழ்நிலை அவனை விடுமுறையில் வர அனுமதிக்கவில்லை. கூடவே மூன்று தங்கைகளும் ஏழைப் பெற்றோரும் அவனை நம்பி

வாழவேண்டிய நிலை. வீட்டிற்கு அவனே மூத்தவன். தம்பி ஒருவனும் மூன்று தங்கைகளும் உண்டு.

தங்கைகள் மீது அளவுகடந்த பாசம் வைத்திருந்தான். அந்த பாசமழையில் நனைந்தவன் தன் திருமண வயதை மறந்திருந்தான். பிறகு நினைத்தபோது ஜாதகம் சாத்திரம் நாள் நட்சத்திரம் அது இது என்று பொருந்தி வரவும் இல்லை. அப்போதுதான் விக்கியின் நட்பு அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

பரந்த நெற்றி.. உதைப்பந்தாட்ட மைதானம் மாதிரி. அதுவே அவனுக்கு பிளஸ் பொயின்ட். நல்ல நிறம். அறிவுக்கு நூறு மார்க் போட்டுக் கொள்ளலாம். சினிமாப் பிரியன். அந்த நாளில் எம்.ஜி.ஆர். ரசிகள் பிறகு அது மாறிப் போனாலும் குஷ்பு கௌதமி ஷாலி என சினிமா நடிகைகளின் கனவுத் தொல்லைகளுக்கும் ஆளாக வில்லை.

தன் உள்ளத்துணர்வுகளை, இறந்தகால நிஜங்களை, எதிர்கால கனவுகளை விலாவாரியாக விக்கிக்கு கடிதத்தில் எழுதியிருந்தான். உண்மையாய் எழுதியதில் விக்கிக்கும் பிடித்துப் போயிற்று.

அவனுடன் போட்டி போட்டு எழுதிப்பார்ப்பாள். இறுதியில் தோற்றுப் போவாள்.

அவன் எழுதுகின்ற சமாச்சாரங்களுக்கு ஈடாக எழுதமுயன்றாலும் வெட்கம் அடிக்கடி வந்து தொல்லைதரும்.

“ப்ரிய தோழிக்கு

இதோபார் என் திருமணம் பலரும் நினைக்கிறமாதிரி டாம்பீகமாக நடைபெறாது. என் கடைசி தங்கைக்கு நடந்த துமாதிரி-எனது வீட்டுவளவுக்குள் உள்ள கோயிலில் அப்பா தாலி எடுத்துத் தர நான் கட்டி... நமது சொந்தச்சனம் வந்து ஆசீர்வதிக்க... அப்படித்தான் நடக்கப் போகிறது. மேளதாளங்கள் ஐயர் இல்லை. பெரியதாய் செய்து கொள்ளும் சூழ்நிலையும் வடபகுதியில் இல்லை உமக்குத் தெரியும்தானே?”

கடிதத்தை வாசித்துவிட்டு ‘இவன் எப்போது நம்ம கல்யாணம் என்று எழுதப் போகிறான்? ஒருவேளை நடக்கா

தோ? பயப்படுகிறானா? சீதனம் வீடு வளவு என்று வாங்கி திருமணம் செய்யும் எண்ணத்தில் இருக்கிறானா? நான் மீண்டும் நட்பாற்றில் தானா? உனக்கு மனைவியாகும் பாக்கியமே இல்லையா? ஒருகணப்பொழுது வாழ்ந்தாலும் போதும் எனக்கு.

இவளின் கண்கள் பனிக்கும்.

குளிர்ந்த காற்று வீசும் பொழுதும் வியர்க்கும் இவளுக்கு. விதி என்பதை மனிதன் தானா எழுதிப்பார்க்கிறான் இறைவன் மனிதனின்வாழ்வில் விளையாடிப் பார்க்கிறான் தோல்விகண்ட மனிதர்களே ஏராளம்.

தூக்கம் வராமல் புரண்டாள்.

‘உன்னை நினைத்தது தப்புத்தானா? மனது நினைக்கமட்டும் பழகுகிறது மறக்க தவிக்கிறது.’

மனசுகளை புரிந்துகொள்ளாமல் எங்கோ பிறந்து வளர்ந்து எப்படியோ வாழ்ந்து விட்ட ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் நாள் நட்சத்திரம் ஜாதகம் பார்த்து.. அம்மீ மிதித்து அருந்ததி பார்த்து கல்யாணம் ஆகி.. பிறகு அவர்கள் மனசுகளை புரிய முற்படும்போது விகாரமாய்த தெரிய அதிர்ச்சிக்கு ஆளாகி விடுகின்ற நிலை . பிறகு பெரும் சமைகளுடன் எப்படியோ வாழ்ந்துவிட்டுப் போகின்ற நிலை திருமணம் என்றால் அதை வெறுக்கிறேன் காதல் திருமணத்தையே ஆதரிக்கிறேன்.

இப்படி எழுதியவனை ஒருவேளை அவனது பெற்றோருக்கு அடங்கிய பிள்ளையாகி விட்டானா?

‘டேய் உன்னை புரிஞ்சுக்க முடியல்லேடா’

‘நான் யாரையாவது மனதில் நினைத்துவைத்திருந்தால் உனக்கு கடிதம் போடுவேனா?’

‘உன் நெஞ்சைத் தொட்டு சொல்லுபார்ப்போம் என்னை நீ விரும்பவில்லை என்று’.

‘விரும்புவது வேறு காதலிப்பது வேறு.. மக்கு, உன்னை நேசிக்கிறேன் போதுமா?’

கற்பனையில் வந்து கொஞ்சுவான் கலைந்ததும் மறைந்து விடுவான்

‘அலைகள் கூட ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுமாம். இந்த மனசுமட்டும் ஏன் அலைகளாய் அலைக்கழிக்கிறது... எதைக் கொடுத்தாலும் திருப்திபடாத மனசு. இந்த எருமை மாடு.

முதுகுத்தண்டு வலித்தது. தலையணையை எடுத்து சரி செய்துவிட்டு சாய்ந்து கொண்டாள்.

அவன் விடுமுறையில் வரும்போது பரிசளிக்கவென தானே பின்னல்வேலைப்பாடுகளுடன் தலையணை உறையை தயார் செய்திருந்தால் அவன் வருவானா? வந்து என்னைப் பார்ப்பானா? நடக்கக் கூடிய காரியமா? வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை என்று அவனது பெற்றோர் நல்ல விலைக்கு விற்றுவிடமாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்.

‘ச்சி அப்படிநடக்காது! ஆருயிர்த் தோழி ஆறுதல் சொன்னாள். ‘நான் அனுப்பிய புகைப்படத்தை யாரிடமும் காட்டி விடாதீர்கள். கடிதங்களையும் பிறர் பார்வைக்கு வைத்துவிடாதீர்கள். எல்லோரும் ஒரேமாதிரி இல்லை தான். எழுதுவாள்.’

காதல் பற்றி அவனது விளக்கமும் வரும்.. எல்லாவிதத்திலும் ஒத்துப்போகும் நாம் வாழ்வில் இணைந்தால் எப்படி இருக்கும்?

மனசு ஒருகணம் தான் குதுகலத்தில் துள்ளியது.

அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வாள்.

‘நான் உங்களுக்கு நிச்சயம் பொருத்தமில்லாதவள். உங்கள் திறமைக்கு- உங்கள் அழகிற்கேற்ப நல்ல வடிவான மனைவி கிடைப்பாள் நானும் தூரத்தில் இருந்து கைகுலுக்கவே விரும்புகிறேன். நானும் தமிழ்ப் பெண்ணல்லவா?’

எழுதி தபாலிட்டாலும் உள்ளுக்குள் உடைந்துதான் போய்விடுகிறாள்.

வீட்டிற்கு அறிவித்து விடுவோம் என்றால் தாங்கமாட்டார்கள் அண்ணன் உதைப்பான். அதனால் மௌனமாகி விட்டாள். தோழி மட்டும் ஆறுதல் கூறினாள்.

‘வேர்களை விசாரிக்கத்
 தெரிந்த
 என் மாமனே
 என்ஜீவனை..
 உன்னை என்..
 மனதிலல்லவா
 விதைத்து வைத்தேன்’

மனதில் அவனைப் போலவே கவிதை எழுதிப்பார்ப்பாள் நன்றாய் வந்திருக்க உள்ளாக்குள் பிரமித்துப் போவாள். எழுதி அவனுக்கு அனுப்ப பிரியப்படுவாள். இருந்தும் வெட்கப்பட்டு எழுதும் எண்ணத்தை நிராகரித்துவிடுவாள்.

சனிக்கிழமை அம்மா வந்து போனால் நிறைய பழங்களும் பலகாரங்களும் கொண்டு வந்ததினால் தோழிகளுடன் மகிழ்ந்து சாப்பிட்டாள். ‘ச்சா நண்பன் அருகில் இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது’ மனதுள் நினைப்பாள்.

‘இதெல்லாம் Boyfriend உடன் சாப்பிட வேண்டும் ருசி அதி கமாகத் தெரியும்’ தோழி சொல்லுவாள்

‘என்னடி Boyfriend அருகிலிருந்தால் பலகாரம் சாப்பிடவா மனசவரும்.

ஒருங்கே சிரிப்பு எழுந்து. மேற்றன் வர மடிந்துபோகும்

‘இந்தக் கிழவி எப்ப மண்டையைப் போடப் போகுது’ ஒருத்தி சொல்வாள்.

‘அது இப்ப சாகாதடி.. யாராவது நல்ல ஆம்பளை வந்து படுத்தால்தான் கட்டை வேகும்’

விக்கி மௌனமாக இருந்தாள்.. கற்பனை மட்டும் சிறகடித்தது.

இன்று TV யில் புதுப்படம்டி’

யாவரும் தயாராகினர்.

‘நானைக்கு சம்பளம்.. ஊருக்கு மணியோடர் எடுக்கவேணும். புதுச்செருப்பு வாங்கவேணும்.. ஹாஸ்டல் பீஸ் தர வேண்டும். சீட்டுக்காக கட்டவேண்டும்.. கூடவே அவனுக்கு கடிதம் போட முத்திரை வாங்கவேணும்.

‘என்னமாதிரி விதம் விதமான டிசைன்களில் லெட்டர் பாட்டில் கடிதம் எழுதிகிறான்.. கார்ட் கூட அழகாயிருக்கிறது. அவனது மனதைப்போல..’

அவளது பட்ஜெட் விரிவடையும் இந்தமுறையும் அவளது வங்கிக் கணக்கில் பணம் போட முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டதில் வருத்தம்தான்.. அடுத்த தடவை பார்ப்போம் அவளே ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டாள்.

உழைக்கும் பெண்கள்-அதுவும் திருமணமாகாதவர்கள்-தங்களுக்கு தாங்களே சீதனம் சேர்க்க வேண்டிய சூழ்நிலை .. பாரம்பரியமாய் வந்து விட்ட சீதனம் வாங்குதல் கொடுத்தல் சட்டம் போட்டாலும் தீராதது.

‘இதோ பார் விக்கி.. இங்கு ஆண்கள் சீதனமாக பெண்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கும் ஒரு தொகை உண்டு. தொழிலுக்கு ஏற்றமாதிரி ஏறும் இறங்கும்.. இதனால் ஆண் உழைக்கும் சூழ்நிலைக்கு ஆளாகிறான் நமது நாட்டில் சீதனம் சோம்பேறிகளையும் உருவாக்கிவிடுவது மறுக்கமுடியாதது. அவன் தனது நாட்டைப் பற்றி ஒரு முறை எழுதியிருந்தது ஞாபகத்தில் வந்தது.

‘அங்கு போய் பிறக்காமல் விட்டது நம் தப்பு’ நீண்டதாய் பெருமுச்சுவிட்டாள்.

ஒருநாள் படுக்கப்போகுமுன் தோழி சொன்னாள்...

‘இதயம் நல்லபடம்டி.. பாட்டு கதை நடிப்பு..’

‘ஹீராகூட நல்லவடிவு.. அவளின் ஹெயர்கட் .. புன்னகை..

ஆமாண்டி.. முரளியைத்தான் பார்க்க சகிக்கவில்லை. கறுப்புவேறு இன்னொருத்தி அங்கலாய்த்தாள்.

‘பிரபுதேவாவின் பாட்டு மறக்கமுடியாதது. ஏ ஒன் தாண்டி

‘அந்த வசந்தகாலப்பறவை ஷாலியைப் பார்த்தியா.. சின்னபெண்..

சிறிய முகவெட்டு.. கழுத்து.. அளவான மார்பு..’

ஆர் அதை கொத்தப்போறாங்களோ தெரியாது.

‘ஆமாம் அந்த ரமேஷ் புல்லுமேலே உட்கார்ந்து இச்
அவபண்ணேண்டாளே.. எங்கடி எச்சில்படுத்தினான்’ இன்
னொருத்தி கிளறினாள்.

‘அ.. உனக்கு அதுதான் அவசரம்.. உனக்கும் Boyfriend
தேடிக்கோ அவன் தருவான்.’

‘அதுக்கும் கொடுத்துவைக்கவேண்டுமே.. நாமெல்லாம்
விக்கிமாதிரியா. Penfriend என்று எழுதி தள்ளுவதற்கு?’
விக்கி எதுவுமே பேசவில்லை.

புதிதாய் வாங்கிய ‘பன்னகை என்னவிலை’ புதுக்கவி
தை நூலில் மூழ்கி வெகுநேரமாயிருந்தது.

‘பாத்தியாடி நேரமில்லை என்றவள் விழுந்துவிழுந்து
கவிதை வாசிக்கிறாள்.’

‘எல்லாம் அந்த சவுதிமன்னன் செய்தவேலை’
எல்லோரும் சிரித்தனர்

எல்லோருக்கும் அதிசயம் என்னடா இப்படிச் சத்தம்
போட்டும் மேற்றனைக் காணவில்லையே என்று

இன்று மேற்றன் வெளியே போயிருந்தாள்.
உறவினர் ஒருவரின் திருமணத்திற்கு

‘இன்றைக்கு இந்த மேற்றன் யாரை அமத்தப் போயிற்று
தோ?’

‘என்னடி ஒருமாதிரியாய் இருக்கிறாய்?’ தோழிகேட்
டாள்.

‘ஒன்றுமில்லையடி லேசாய் தலைவலி. அவ்வளவுதான்’
விக்கி முன்கியபடி சொல்ல.

‘அவனிடமிருந்து கடிதம் வரவில்லையாக்கும்’ என்று
தன்னுள் சொல்லியபடி

‘டிஸ்பிரின்’ கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.
‘குடி.. யோசிக்காதே.. பிறகு மூளையை அடிச்சிடும்!’

விக்கி எதுவும் பேசவில்லை. வாங்கி வாயில் போட்டுக்
கொண்டு தோழி கொடுத்த தண்ணீரை ‘மடக்’ கென்று
குடித்து கிளாஸை தோழியிடம் நீட்டினாள்.

‘நேற்றுவழியில் பார்த்தியே விக்கி! ஒருபைத்தியம்.. பாவம் அவனுக்கும் ஏதோ தோல்வியாம். உடம்பில உடுப்பே இல்லாமல்.. எவ்வளவு வெட்கம்? யாரும் அவனைக் கண்டு கொள்வதேயில்லை சிறுவர்களுக்கு அவன் வேடிக்கைப் பொருள். கல்லெறிந்து சீண்டிப்பார்ப்பது அவர்கள் பொழுது போக்கு அனாதையாக திரிகிறான். பெற்றவர்களாவது காப்பாற்றியிருக்கலாம். அவனின் தோல்விக்குக் காரணமானவர்கள் கூட உதவியிருக்கலாம். ஓர் ஆணிற்கு இத்தனை மரியாதை என்றால் பெண் பைத்தியமாகி அப்படியானால் எப்படியிருக்கும்’. சமூகமும் திருந்தமாட்டுது. உலகம் அழிஞ்சு இன்னொரு யுகம் பிறக்கவேண்டும்டி. அப்பவாவது நல்ல சமுதாயம் உருவாகுதோ தெரியாது’

சொல்லிக் கொண்டு போனதோழி ஜன்னலை திறந்து விட்டாள்.

காற்று சொல்லிக் கொள்ளாமலே உள் நுழைந்தது.

விக்கியின் விழிகள் கண்ணீரை கொப்பளித்தன. மார்பு விம்மித் தணிந்தது.

‘அவன் எனக்கு கிடைக்காவிடில் நானும் பைத்தியமாகி விடுவேனோ? ச்சி அப்படி ஒன்றும் நடக்காது’

‘நடக்கலாம்’, அவனுக்கு தைரியம் சொல்லி என்னையே உயர்த்திக் கொண்டு என்னாலே கூட தோல்வியைச் சந்திக்க பயம் ஏற்பட்டுள்ளது. எப்படி நடந்தது? தலைவலி காய்ச்சல் தனக்கு வந்தால் தான் தெரியுமா? ‘எத்தனை காலத்திற்கு அவனும் பிடி கொடுக்காமல் தோழி என்றே எழுதப் போகிறான்? வேறு சொற்களே அவனுக்கு கிடைக்கவில்லையா? நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான தோழியைவிட?’

புரண்டு படுத்தாள் விக்கி..

‘சீட்டுக் காசு கட்டவேண்டும்’ உன் அண்ணன் காலில் அடிபட்டு வருத்தமாக உள்ளான். முடிந்தால் பணம் அனுப்பு.

தாய் கடிதம் எழுதியிருந்தாள். சம்பளம் எடுத்து இருபது நாட்களுக்கு மேலாய் ஆயிருந்தது. தோழிகளிடமும் அதே பல்லவிதான். பத்துநாட்கள் அவர்களும் காத்திருக்கவேண்டும்.

ஐயர் வரும் வரை அமாவாசை காத்திருக்குமா!

‘எக்கவுண்டன் வந்தால் கேட்கலாம்’.

நினைத்தாள் எப்படிக்கேட்பது என தவித்தாள்.

கௌரவமான மனிதர். அவர் வீட்டுக் கஷ்டம் அவருக்குத் தெரிந்ததே ஐந்து அண்ணன்மார்களின் வெளிநாட்டு உழைப்பு இருக்கும்போதும் கஷ்டமும் படவேண்டியுள்ளதே.

தப்பாக அவர் நினைத்துவிட்டால்? தயக்கமவேறு.

பிறகு துணிந்து-

கேட்டாள்

தெத்திப்பல்லை தெரியக்காட்டி சிரித்துவிட்டு பணத்தை கொடுத்தார். வட்டியுடன் தந்துவிடும்மா!

அவரின் நோக்கு இவளுக்கு தெரிந்ததே.

‘ஆகட்டும்’ என்றாள்

‘பணமாகத் தராதே.. இன்னும் டாக்ஸ் கட்டவேண்டிவரும் முத்தமாகவே தந்துவிடு’

அதே சிரிப்பு

புன்னகைமன்னன் என்று பெயரெடுத்தவர்.

ச்சிபோடா என்று சொல்லமுடியாது. தந்தைக்குச் சமனானவன். இந்தக் குறும்புதான் வந்து உதைக்கும். மற்றபடி நல்லவர்.

சிரித்தபடி பணத்துடன் நகர்ந்தாள்.

‘நாளை எனக்கென வாழ்க்கை அமைந்தபிறகும் கணவனாக வருபவன் இதையெல்லாம் அனுமதிப்பானா?

தனக்குள் கேட்டுக்கொண்டாள்.

‘எனது அப்பா அம்மாலை மனைவி எப்படி தனது தாய் தந்தை மாதிரி கவனிக்கிறாளோ அதுமாதிரி அவளது பெற்றோரை எனது பெற்றோராய் நினைத்து பேணவே விரும்புகிறேன்’ அவன் ஒருமுறை எழுதியது ஞாபகத்தில் வந்தது.

‘நீ மட்டும் என்னை மணந்துகொண்டால் கொடுத்து வைத்தவளாவேன்’

‘டேய் பொறுக்கி! உன் நெஞ்சை தட்டிச் சொல்லு நீ என்னை காதலிக்கவேயில்லை என்று.’

கேட்கவேண்டும் போல் நினைப்பார்

‘உன்னால் முடிகிறதா என்று பார்! எடியே நீ என்னை லவ் பண்ணேன்று உன் நெஞ்சை தொட்டு தைரியமாய்ச் சொல் பார்ப்போம்!’ என்றால்-

‘என்னால் முடியுமா? தைரியம் இருக்கிறதா?’

நெற்றிப் பொட்டில் இடித்தது.

காலம் காலமாக பரிசுத்தமாகத்தான் காதல் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. மனிதர்கள் சிலரால் காமமே முதல் காதல் அப்புறம் என்று பிரகடனப்பட்டபோது தான் காதலும் கொச்சைப்பட்டுப்போனது.

விக்கி அவன் மீது கொண்டது காதல்தானா? அவன் இவள் மீது வைத்திருப்பது எதில் அடங்கும்.

என்னை முன்பு இரண்டுபேர் காதலித்தார்கள். ஒருவர் என்னிலும் அழகான ஒருத்தியைக் கண்டதும் நழுவிவிட்டார். மற்றவர் என்னைக் கல்யாணம் செய்தால் ஐரோப்பிய நாடுகள் செல்லும் வாய்ப்பு என் அண்ணன் மூலம் கிடைக்கலாம் என்று காதலித்தார். இதை நானே தவிர்த்தேன். இப்பிடி காயப்பட்ட மனது என்னுடையது. நீங்கள் வேர்களை விசாரிக்கத் தெரிந்தவர் என்பதால் கடிதத் தொடர்பை தொடர்கிறேன். இனம்புரியாத உணர்வு. உங்களை என்னிடம் நெருங்கி வரவும் வைத்துள்ளது. ஆனால் நீங்கள்தான் பிடிபடாமல் எழுதி வருகிறீர்கள் இனியாவது எழுதிவிடுங்களேன். காதலிக்கிறேன் என்று என்மீது வைத்த நட்பு காதல் ஆயிற்று என்று சந்தோஷப்பட்டுப் போவேன்.

எழுத நினைத்தும் எழுதமுடிவதில்லை.. அவன் மனம் புண்பட்டு கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டால் இவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதே.

நீர் கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்தினால் மீண்டும் பேனா நண்பர் பகுதிக்கு படத்துடன் விண்ணப்பிப்பேன். மீண்டும் நீரே பொறுக்கமுடியாமல்... பொறாமையுடன்... எழுது

வீர்... இதுதேவையா? எழுதுவான் எப்படி அவனால் கல கலப்பாக எழுதமுடிக்கிறது.

வேர்களுக்கு வியர்க்கவும் தெரியுமாமே. எனது மனதின் ஆசைகளை ஏன் அவனால் புரியமுடியாமல் போயிற்று?

‘மற்ற ஆண்களிடமிருந்து வேறுபடுகிறான். பெண்ணிடமிருந்து கிடைக்கும் முதல் கடிதத்தின் பதிலே I love you என்று எழுதிவிடும் ஆண்களிடமிருந்து வேறுபடுகிறான்.

மணிஓடர் எடுத்து ஊருக்கு அனுப்பினான்.

அன்று இரவு செய்தியில்-

‘மீண்டும் வடபகுதி தாக்கப்பட்டது’ சொன்னார்கள் இவளும் தவிர்த்துப் போனாள்.

பாவம் இப்படிச் செய்திகளைக் கேட்டால் அவன் அழுதும் விடுவான் இப்படி எத்தனைப் பேர் வெளிநாடுகளில்... சொந்தமண்ணில் முகம் பார்க்காது தூரமாய்.. சொந்தப் பாசம் உறவு விட்டு... இது எனது மண் என்று சொல்ல முடியாமல்..

கரும்புலிகள் நாங்கள் என தோழி பாடும்போது இவளும் ரசிப்பாள். உணர்ச்சியுடன் பாடுவதை விடிய விடிய கேட்க துடிப்பாள்.

சுவருக்கும் காதிருக்கும். அதனால் முடிவதில்லை அநியாயமாய் ஹஸ்டலை கலவரப்படுத்தக் கூடாது என்பதில் கவனமாய் இருந்தார்கள்.

‘உங்கள் வீட்டிற்கு கடிதம் அனுப்புவதாயிருந்தால் இங்கு எனது முகவரிக்கு போடுங்கள் யாரும் போபவர்களிடம் கொடுத்துவிடலாம்.

என்று எழுதியும் அவன் அதனை தவிர்த்தே வந்திருக்கிறான்.

வடபகுதியில் ஊரடங்குச்சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டுள்ளதாம். பொதுமக்களின் பாவனைக்கு விடப்பட்டிருந்த பூநகரிப்பாதை போன்றன இராணுவ வசம் எனவும் இலங்கை வானொலி சொல்லியது.

தற்செயலாக வானொலியை ‘ஓன்’ செய்தவளுக்கு இதைக் கேட்கும்படியாய் போயிற்று.

புகுந்த வீடாகப் போகும் வடபகுதியின் அதிர்ச்சிகள் இவளுள்ளும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றனவோ.

இருந்தும் ஏன் அவளும் மறுக்கிறாள்.

‘சாதாரண மானுட ஜென்மம் என்பதால் ஏற்படுகின்ற சோகம் தான்... உடன் பிறப்புகள் செத்துவிடுகிற மாதிரி உணர்வு... அவை கூட என்னைக் காயப்படுத்தியே செல்கிறது.’

தோழி மறுப்பாள்.

‘நீ அவனை காதலிக்கிறாய். அதனால் உனக்கு அவன் பிறந்த மண்ணும் பிடித்துப் போயிற்று. அவன் பிறந்து-உருண்டு-புழுதி குடித்த மண்ணின் சிவப்பு குருதியால் சிவப்பால் மேலும் ஆகிப்போவது உனக்கும் இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்க தோன்றி... வடிக்கவும் செய்கிறாய். பிறகு போலியாய் ஏன் காதல் இல்லை என்று மறுக்கிறாய். வெளிப்படையாய் சொல்லிவிட்டேன்.’

அவளின் மௌனம் வளர்ந்தது.

‘நீ எழுதுகிறாயா? அல்லது உனக்காய் நான் எழுதிப் போட்டு விடுகிறேன்’ நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள் விக்கி.

விழிகளை கூர்ந்து பார்த்தாள் தோழி.

‘உன் கண்களே காட்டிக் கொடுத்துவிட்டன பார்.. நீ அவனைக் காதலிக்கிறாய் என்று’.

‘அவனின் எழுத்துக்கள் என்னையும் ஆகர்ஷித்தது மெய் தான். சாதாரண வாசகியாய் ஊரில் இருந்த போது அவனது எழுத்துக்களை படித்ததுண்டு. அந்த முகம் தெரியாத மாணவிக்கு என்று எழுதிய கவிதை ‘இன்னும் என் மனதில் அப்படியே நிற்கிறது. நல்லது ஏன் மக்களிடையே பிரபல மாகாமல் அவன் போனது துரதிஷ்டம் தான். எனினும் என்னை இப்போது கூட அவனது எழுத்துக்களால் அர்ச்சிக்கவே தோன்றுகிறது. நான் கூட காதலிக்க முடியுமா என்று சிந்தித்ததுண்டு. உனது தொடர்பை- உனது ஏக்கத்தை புரிந்ததினால் தவிர்த்து விட்டேன்.’

மேசையில் கிடந்த பென்சிலால் ஏதோ கீறினாள்
தோழி அருகில் வந்து பார்த்தாள்

ஆணின் முகம்... ஓ அது அவளுள் முகிழ்ந்துள்ள முகம்
தானோ? முகவரி தொலையப்போகிறது.

'விக்கி.. இது தான் தருணம். அவனும் விடுமுறையில்
வருகிறான். நேரில் என்னிடம் அழைத்துவா நான் உனக்
காக பேசிப் பார்க்கிறேன். கோழையாக அவன் எழுத்துக்
கள் மட்டுமல்ல அவனும் கூட இல்லை என்பதை உணர்த்
துவான்'

வார்த்தைகள் தொடுத்து தொண்டைக்குழிக்குள் வர
ஏதோ தடையுத்தரவு போட்டுவிட்டது.

'கிளைகளை நேசிக்கத்

தெரிந்த

மானுடத்திலிருந்து

வேர்களை

விசாரிக்கத் தெரிந்ததினால்

உன்னையே

நினைக்க வைத்தது உண்மைதான்'

மனதுள் படமொன்று போட்டுப்பார்த்தாள் 'கவிதை
எழுத வருகிறதே' ஆச்சரியப்படாமலும் இல்லை 'என்
எழுத்தை நேசிக்கின்றவளே மனைவியாக வர விரும்புகி
றேன்' என்றவன்.. அவனுக்கு இப்படி நான் கவிதை எழு
துவது தெரிந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவான்..'

'ஓ' உன்னை காதலிக்காமலும் இல்லை.. திருமணம்
செய்து தான் பரிகாரம் தேட வேண்டியதில்லை.. அதற்கும்
மேலாய்...?

ஏன் இப்படி ஒரு தடவை எழுதிப் போட்டாள்.

வழமையான போஸ்ட் மாஸ்டர் இப்போது இல்லை.
இது இவளுக்கு வசதியானதாயிற்று. மாற்றலாகிப் போய்
விட்டாராம்.

'இல்லாவிட்டால் அந்தக் குறும்புப் பார்வை. என்னடி
உன் Boy Friend ற்கா லெட்டர் போடுகிறாய்? எனக்

கும் ஒரு லெட்டர் தரக் கூடாதா என்னை விட அவன் ஓசத்தியா.. எங்கோ இருக்கிற அவனுக்கு, உன் மீது பிரியம் உள்ளதோ இல்லையா என்பதும் தெரியாமல்.. சிரிப்பான்.. ஜொள்ளு விடுகிற அவனும் இல்லை புதிதாய் வந்துள்ளவன் எப்படியோ?

வயது எப்படியானாலும் வாலிபக் குறும்புகள் மட்டும் ஆண்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

பெண்கள் மட்டும் என்னவாம்?

‘திருவிழாவில்.. சினிமா தியேட்டர்களில்... கடற்கரையில், பஸ்ஸில், பொருட்காட்சி இடங்களில்.. சில்மிஷம் செய்து அப்பாவி ஆண்களை ஜொள்ளுவிட செய்து கிழடுகளின் திட்டும் வாங்கி.. யாரோ ஒரு அவனிடம் கடலையினால் எறி வாங்கி..’

தனக்குள் ஒத்துக் கொண்டாள்,

‘எப்படி உன்னால் உதடு பிரிக்காமல் சிரிக்க முடிகிறது?’

தோழி அடிக்கடி கேட்பாள்

‘அதற்கும் சிரிப்பா?’

‘முதல் இரவு நேரத்திலும் இப்படிச் சிரித்து அது நடக்காமல் போயிடும்,

கவனம்டி’ சொல்லிப் போவாள் தோழி.

காற்று ரகஷ்யமாய் காதுள் கிககிகத்தது.

‘உன் ஆள் இன்றிரவு கனவில் வர விசா கேட்டிருக்கிறான்.. விரும்பினால் குளித்து.. பூக்களுடன்.. முடிந்தால் பாலுடனும் காத்திருக்கட்டுமாம்.’

காற்றுக் கூட குறும்பு செய்ய தெரிந்திருக்கிறதே. செல்லமாய் சினுங்கிறாள்.

அன்று புதிதாய் யுவன் என்றொரு வாலிபன் வேலைக்குக் சேர்ந்திருந்தான். நல்ல வாட்ட சாட்டமாய் பெண்களைத் திரும்பி பார்க்க வைக்கும் அழகு.. சிவப்பாய் மேனி. கறுத்த முடி நெற்றியில் தவழும்.. உதட்டில் மெளனமாய் குடியிருக்கும் புன்னகை. வெள்ளைச்சேர்ட்.. கறுத்த பாண்ட்.

‘என்னடி பிரசாந்த் மாதிரிடி?’

‘சைட் அடிப்போமா?’

‘வெள்ளை சேர்ட் அவனுக்கு கிளிக் செய்கிறது பார்’

‘எடி கவிதை எழுதி விடாதே’

‘யாரோ ஒருத்தி வந்து அமத்தப்போகிறாள்?’

அவன் இவர்களுக்கு புன்னகையை உதிர்த்து விட்டு போய் தன் இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

பெண்களுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

‘ஏதாவது குறும்பு செய்ய வேண்டுமே’

அங்கலாய்த்தார்கள்.

அதற்குள் மனேஜர் வர எல்லோரும் அமைதியானார்கள்.

வெள்ளிக்கிழமை மாலை

கடிகாரமுள் சோம்பல் முறித்த படி ஐந்து முப்பது சொல்லிற்று.

விக்கி கோவில் வாசலில் கால் பதித்தாள்.

குளிர்ந்த நீரால் அப்போது தான் கழுவியிருந்தார்கள்.

சில்லிட்டது.

கூட்டம் அதிகம் தான். வெள்ளிக்கிழமை வேறு.

எப்படியாவது அர்ச்சனை செய்யவேண்டும். தோழிகள் சேர்ந்து கொண்டால் கிண்டலடிப்பார்கள். அதனால் பிரத்தியேகமாக மேற்றனிடம் அனுமதி வாங்கி வந்திருந்தாள்.

பெயரைச் சொன்னாள்.

நட்சத்திரம் ஞாபகத்திற்கு வர தாமதித்தது.

சிறிது நேரம் தான்.

‘தடங்கலுக்கு வருந்துகிறோம்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு ‘மகம்’ சிங்க ராசி எனச் சொல்லி சென்றது.

ஐயர் அர்ச்சனைத்தட்டு டிக்கட்டுடன் உள்ளே திரும்பி அவளுக்குப் புரியாத மந்திரத்தை சொன்னார். இடையிடையே அவனது பெயர் உச்சரிக்கும்போது மட்டும்.

உடல் குதூகலித்தது.

‘எப்படி இது சாத்யமாகிறது? அவனது பெயர் உச்சரிக்கும் போது மட்டும் மனமும் ரகஷ்ய சந்தோஷம் பெறுகிறதே இது தான் காதலா? அன்பு கொண்ட தூய உள்ளங்கள் இப்படியா?’

விபூதியை நெற்றியில் பூசிக் கொண்டாள்.

‘உன்னையே மனதில் நிரந்தரமாய் பூசிக் கொண்டவள் தானே நான். இந்த விபூதி எம்மாத்திரம்? எல்லாம் இரண்டாம் பட்சம் தானே?’

மனது சொல்லியது.

காதல் என்று வந்து விட்டால் கடவுள் கூட இரண்டாம் பட்சம் தானோ?’ தோழி சொன்னது ஞாபகத்தில் வந்தது.

வீதியை வலம் வந்து தோழிகளுடன் கொறிப்பதற்கு என கச்சானும் வாங்கி.. கைப்பையில் அடைத்துக் கொண்டு.. மீண்டும் திரும்பி.. ‘அப்பனே என் கனவு ஈடேற ஒத்துழைப்புத்தா, இது மூன்றாவது பஸ் முதல் இரண்டு பஸ்களும் தவறிப்போயின. இந்தப்பஸ்ஸும் தவறிப்போனால் திருமணம் என்பதே இல்லாது போய் விடும். உனக் கென்ன இரண்டைக் கட்டிக் கொண்டாய், அவனுக்கு இரண்டாவதாயாவது என்ன சேர்ந்து விட்டால் நன்றியுடையவளாயிருப்பேன். என்ன சக்களத்தி சண்டை வரும் என்கிறாயா? நானும் ஒரு மனைவி என்று அவன் நினைத்தால் சக்களத்தி சண்டை வரவே வராது!’ நடந்தாள் வீதியில் வாகன நெரிசலில் வழமை போலத்தான்.

பாத சாரிகளுடன் நடந்தாலும் வேண்டும் என்றே இடித்துப் போபவர்களும் உண்டு.

தனியே வந்துவிட்டதால் விக்கிக்கு சற்றுப் பயமும் ஏற்பட்டிருந்தது. தோழிகளுடன் வரும் போது ஏற்படுகின்ற

துணிச்சல் இப்படி தனியே வருகின்ற போது இல்லை தான்.

பஸ் பிரயாணத்தை தவிர்த்தாள்.

நடந்தே போனாள்.

மேற்றன் திட்டப் போகிறாள்!

'ஏழுமணிக்குள் திரும்பி விட வேண்டும்' என்பது சட்டம்.

'விபுதி அவனின் பெயருக்கு அனுப்பினால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவான்?'

'விக்கி விபுதி என்று அனுப்பிவிடாதே. ஹெரோயின் பவுடர் என்று உள்ளே தள்ளி விடுவார்கள். கழுத்து வெட்டுத்தான் தண்டனை.' அவன் எழுதியது ஞாபகம் வர..

எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டாள்.

நல்லவேளை மேற்றன் இல்லை.

புடவை உதிர்ந்தது.

கவுண் தோலை மறைக்க... பாத்ரூமில் நுழைந்தாள்.

'கெதியாய் வாடி.. இன்றைக்கும் 'வாட்டர்கட்டாமிடி.'

தோழி பின்னால் சொன்னது அவளுக்கு கேட்கவே இல்லை.

விக்கிக்கு!

அண்ணன் எழுதிக் கொண்டது.

என்னைப் போலவே நீயும் நலமுடன் இருப்பாய் என நினைக்கிறேன் எனது பிரார்த்தனையும் கூட அது தான்.

உனது தங்கையை விட உன்னில் தான் அதிகமாய் பாசம் வைத்துள்ளேன் என்பது உனக்கும் தெரியும் நீயும் அப்படியே.

உனக்கென நல்ல வாழ்க்கை அமைத்துத் தருவதில் எனக்கு அவசியமும் அவசரமும் கூடத்தான்.

பெண்ணின் வாழ்வு அமைப்பு முறையும் அப்படியே.

நீ விரும்பும் யாரையும் உனக்கே கட்டித்தர எனக்கும் சம்மதமே. இல்லையெனில் உனக்கேற்ற நல்ல துணையைத் தேடித்தர என்னாலான முயற்சிகள் செய்ய முயற்சிக்கிறேன்.

இப்போதைய உனது மன நிலைபற்றி எனக்குத் தெரியாது. எனது திருமணத்தின் போது வந்த போதும் கூட நீ சொல்லவேயில்லை. தயங்காமல் கேள். அண்ணியும் என்னைப்போலவே முற்போக்கு எண்ணமுடையவள்.

நீ யாரையாவது நினைத்திருந்தால் சொல் மேற்கொண்டு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடலாம்.

காலம் பொன்னானது.

(தள்ளிப்போட்டு விடாதே அது உனக்கு நல்லதல்ல. இல்லாவிடில்.. அம்மாவுக்கு எழுதிவிடுகின்றேனே. நல்லபையனைப் பார்க்கச் சொல்லி

கடைசியாக-

காதல் வாழ்வு நிஜமானது. என் வாழ்வைப்பார்.

எனவே நீயும் முன்பு காதலித்தவர்களைப் போலில்லாமல்... காயப்படுத்தாத -காதலில் இருந்தால் எழுது.

எனது ஆசி என்றுமுண்டு.

விரைவில் ஊர்வரும்போது உனது திருமணமும் நடக்கவேண்டும் என பிரார்த்தித்து...

மறு மடலில் சந்திப்போமா

அண்ணன் + அண்ணி

வாசித்து முடித்த விக்கியின் விழிகள் கொந்தளித்துவிட்டன

அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை

அழுதாள்!

அழுதாள்!!

நீண்டநேரமாக அழுது கொண்டேயிருந்தாள்.

நீண்ட நேரமாக அழுததால் நெற்றிப்பொட்டில் வலித்
தது

குளிர்ந்த நீரை எடுத்து முகத்தை கழுவினாள்

வந்து முதுகிற்கு தலையணையை வைத்துக்கொண்டு
சாய்ந்தாள்

‘இரண்டு முறை பட்ட அனுபவம் போதாது என்று மீண்
டும் காதலித்துப்பார் என்று என் மனது துடிக்கிறது. தீக்
குள் விரலை வைத்தால் சுடும்தானே. பட்டால் தானே
தெரிகிறது... வாழ்க்கை ஒரு மலர்ப்படுக்கையல்ல என்று
சும்மாவா சொல்லி வைத்தான் ஒருவன், அவன் கூட
என்னவாம்.. எத்தனை பேரைக் காதலித்திருப்பான் எத்த
னைபேர் அவனை விரும்பியிருக்கலாம்... எல்லாம் ஏமாற்
றமான பிறகு வாழப் பயந்து ஒடிப்போனதாக ஒரு முறை
சொன்னானே.. பெண்களைக் கண்டாலே பிடிப்பதே
யில்லை என்றவன் மெல்ல மெல்ல என்னை வசப்படுத்தி
விட்டானே

போர்வையை விலக்கி எழுந்து வந்து ஜன்னலை திறந்து
வைந்தாள் வெளியே.

காற்றைக் கிழித்துச் சின்னக்குருவிகள் பறந்தன. அவைக
ளுள்ளும் சோகம் இருக்கலாம் தானே. அவைகள் பாசம்,
வைக்கவும் காதலிக்கவும் சோகப்படவும் முடியுமல்லவா?
அதோ அந்தக் குயில்கூட தன் சோகம் மறக்கத்தான் கூவுகி
றதோ?

பக்கத்து வீட்டு வானொலி ‘நினைக்கத் தெரிந்த மனமே
மறக்கத் தெரியாதா’ என்று இவளுக்காகவா பாடித்
தொலைத்தது.

தடுமாறிப்போனாள்.

மொட்டை மாடியில் யாரோ ஒரு இளைஞன் புத்தகத்
துடன் இவளையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது புரிய
நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினாள்.

அவனிடமிருந்து சிநேகமாய் புன்னகை இவளை நோக்கி
விழுந்தது. ஏற்றுக் கொள்ள மனம் ஒப்பவில்லை. கண்க
ளைத் துடைத்தபடி உள்வந்தாள்.

கட்டுப்பெத்தையில் படிப்பதற்கு புதிதாய் வந்துள்ள அந்த இளைஞன் இவளிடமிருந்து எதை எதிர்பார்க்கிறான்.

சினேகத்தையா?

அல்லது மற்ற ஆண்களைப்போலச்சி ..தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

நான் உம்மைப் பார்க்க வரும்போது உம்மை எனக்குத் தரமுடியுமா? காய்ந்த மாடுமாதிரி இந்த மண்ணில் ஒன்று மில்லாமல் இருந்து வருபவனுக்கு அவனது விடுமுறை நல்ல உல்லாசமாக இருக்கவேண்டாமா என்று வேடிக்கை யாக எழுதினானே.

அதுமட்டும் என்னவாம்?

அது வேறு இது வேறு தானா?

திருமணம் முடிக்கச் சம்மதமானால் தரமுடியும்' என்று எழுதமுடியவில்லை

'மன்னிக்கவும் நானும் தமிழ்ப் பெண்தானே. தூர இருந்தே கை குலுக்க விரும்புகிறேன். அப்படி நடந்து கொண்டாலும் உங்கள் முதலிரவு சப்பென்றாகி விடுமே எழுதினாள்.

'உனது கிண்டல் எழுத்து ரசிக்கும்படியாக உள்ளது. சில பெண்கள் பேனா நட்பின் ஓரிரு கடிதங்கள் எழுதிவிட்டு எனக்கு பணம் அனுப்பு. நீங்கள் என்னை எப்படியும் பாவித்துக்கொள்ளலாம் என எழுதும் பெண்களிடமிருந்து நீர் வேறுபடுவதால் உம்மை எனக்குப் பிடித்துப்போய்விட்டது.

பிடித்து விட்டது என்றால் என்னைக் காதலிக்கிறானா? சொல்ல கூச்சப்படுகிறானா. அல்லது..?

'டேய் மடையா நீ இதயத்தை விரும்புகிறாயா அல்லது நாளை மண்ணில் புதைப்போகும் உடலைத் தான் தேடுகிறாயா?'

'மண்தின்பது தானே நான் தின்றால் என்னவாம்?'

'உன் குறும்பை எனக்குள் நினைத்து ரசிக்கிறேன்.. ஏய் புண்ணாக்கு உனக்கு என் தவிப்பு புரிகிறதா?'

நன்றாகக் குளித்து-

தலைவாரி., பின்னலிடடு., முகத்தைப் பவுடர்
கொண்டு மெழுகி.. நெற்றியில் அழகாய் பிளாஸ்டிக் கலர்
பொட்டை வைத்து-கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்தாள்.

ஏதோ நினைத்தவளாய்

பொட்டின் மேல் வெள்ளையாய் கோடிட்டாள்

'அப்படா', போதும். கண்ணாடியும் சலித்துக்
கொண்டது.

இந்தப் பெண்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட கண்ணா
டிகள் இப்படித்தான் அல்லல் படுமோ?

இன்று-

சல்வார் கமிஸில் உடலை நுழைத்து புறப்பட்டாள்

'மடம்', போயிற்று வர்றேன்'

மடம் கையசைத்தாள்.

பச்சை நிற சல்வார் கமிஸில் அழகாய்த்தான் தெரிந்
தாள். வானத்துத் தேவதை தரைக்கு எப்போது வந்தது
என மேற்றன் நினைத்தாள். அவளும் அந்த வயதை
கனவை கடந்து வந்தவள் தானே. காதலித்தவனுடன் வாழ
முடியாமல் பெற்றோருக்கு தலையாட்டி-கணவன் என்கிற
ஜடப்பொருளுக்கு மனைவி என்றாகி நானும் முழு
மனுசி, என்று சமூகத்தில் போலிப் பெயர் தாங்கி-வந்தவ
னும் வைப்பாட்டி வைத்துக் கொண்டு தூரமாய் ஒதுங்கி
விட தனிமரமாய் தனித்தே ஹாஸ்டல் அமைத்து கட்டுப்
பாடுகளுடன் நடத்தி வருகிறவள் கூட... வியப்புடன் தான்
விக்கியைப் பார்த்தாள். புரிந்தது மாதிரியும் தெரிந்தது
புரியாதது போலவும் இருந்தது. பெண் காதல் வயப்படத்
தொடங்கி விட்டாள் போலும்'

உள் திரும்பினாள்.

அடிக்கடி சவூதியிலிருந்து கடிதம் வருவது அவளுக்கு
தெரியும். உடைத்து வாசிக்க-இங்கிதமில்லை-என
தவிர்த்து விட்டாள். நல்ல பெண்-வாழ துடிக்கிறாள்-தனக்
கென ஒருவனை தேர்ந்தெடுத்தால் நல்லது தானே-
போலிக்காதலுக்கு சிக்குண்டு தன்னை இழக்காத வரை

வளரட்டும்' என விட்டு வைத்திருந்தாள் அலுவலக தொலைபேசி அழைத்தது.

கொழும்பிலும் மற்றும் சில இடங்களிலும் பதற்ற நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. வடபகுதியில் இராணுவ தளபதிகள் கொல்லப்பட்டதும் அவர்களது சிதைகள் எரிக்கப்படும் போது-அரசாங்கத்தினால் தான் இப்படி நடந்தது என மக்கள் கற்களை எறிந்து தங்களது கோபத்தை தீர்த்துக் கொண்டார்கள்

விக்கியும் அவளது தோழிகளும் அவசரமாக அலுவலகத்திலிருந்து ஹாஸ்டலுக்குப் புறப்பட்டு விட்டனர்.

நிலைமை மோசமானால் அரசமந்திரிகள் கலவரத்தை தூண்டலாம். 'காலாகாலமாய் அரசாங்கத்தினாலேதானே கலவரங்கள் தூண்டப்பட்டதனை விக்கியும் அறிவாள் தான்'.

58 முதல் 83-ம் ஆண்டு ஊடாக எத்தனை கலவரங்களை பார்த்து விட்டாள். அரசியல் அறிவு இல்லாவிட்டாலும் கூட நடைமுறையில் எல்லாம் அறிந்தே இருந்தாள்.

தூரியன் மெல்ல தோள்பட்டையை சுட்டது.

பஸ்ஸிலும் ஏகப்பட்ட கூட்டம்.

சனங்களும் அவளைப் போலவே உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடுகின்றனர்.

'உயிர் என்றால் எத்தனை ஆசை இந்த மக்களுக்கு? நான் மட்டும் என்னவாம். இறந்துவிட்டால் கனவுகள்... வாழ்கின்ற வாழ்வின் அர்த்தம் எல்லாமே இறந்து விடுமே'.

'ஏண்டி பயப்படாதே! செத்த பின் ஆவியாகி பழி வாங்கிக் கொள்ளலாம் அல்லது நிலத்தில் அனுபவிக்க முடியாததை பேயாக வந்தாவது அனுபவிக்கலாம்டி' தோழி ஜோக்கடித்தாள்.

அவளுக்கு நிறைய அனுபவம்.. யாழ்ப்பாணத்தில் எத்தனை தடவைகள் பொம்பளுக்கு பயந்து- ஷெல்லுக்கு பயந்து- இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்குப் பயந்து- இயக்கப் போராட்டத்திற்கு பயந்து-பிறகு வந்த இந்திய இராணுவத்திற்கு செத்து-பதுங்கு குழி வாழ்வு வாழ்ந்து.. உடன்பிறப்

புக்களை பலி கொடுத்து உடன்பிறவாத் சகோதிரிகளின் கற்பை அழித்து.. அப்பப்பா வேண்டாம்டி..

நினைத்தாலும் தோழி அழுவாள்.

‘பாரடி.. எங்கட பொடியன்கள் ஏன் போராட வெளிக் கிட்டவன்கள். அரசாங்கம் தனது கதிரைகளை பலப்படுத்தாமல்... மக்களின்... தமிழ் மக்களையும் மனிதராக நினைத்து-உரிமைகளை-சுதந்திரமான வாழ்விற்கு உத்தரவாதம் தந்திருந்தால்.. சிங்களம் மட்டும் சட்டமென ஆக்காமல் இருந்திருந்தால் இது சிங்கள நாடு என பிரகடனப்படுத்தாமல் இருந்திருந்தால்.. இப்படி மக்கள் உயிருக்கு போராட வேண்டியிருந்திருக்காது. உதவிக்கு வந்த இந்தியனும் தன் சுய நலத்திற்குத் வந்து போனானே தவிர.. மக்களுக்கே சரியான தீர்ப்பு வழங்கவரவில்லை.. வந்தும் உயிருக்கு.. பெண்களின் கற்புக்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மண்ணுக்கு அவர்களின் உடைமைகளுக்கு உத்தரவாதம் தரவுமில்லை. மக்களுக்குப் புரியாத ஒப்பந்தத்தை வைத்துக் கொண்டு நாடகமும் ஆடி நம்பியிருந்த மக்களுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தானே தரமுடிந்தது.. அதுதாண்டி.. என்ற தம்பி கூட இயக்கத்தில் சேர வந்தது.. தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் என்று சரித்திரம் பேசிய அப்பா கூட மௌனமாகி விட்டார்’.

தோழிகள் அழுகை இவளையும் பாதிக்கும்.

‘பெண்கள் அழப்பிடித்தால் விடவே மாட்டார்கள். இவர்களும் விலக்கல்லவே’..

ஊரிலிருந்து அம்மா எழுதியிருந்தாள்

‘உன் மாமனுக்கு உன்னைப் பிடித்திருக்கிறதாம். திருமணம் செய்ய விரும்புகிறானாம். உனக்கும் பிடித்தால் சொல். வரும் ஆவணியில் நல்ல நாள் பார்த்து திருமணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் எனக்கும் வயதாகி விட்டது. அண்ணன்மார்கள் நல்லாய் இருக்கும் போது உனக்கும் திருமணம் நடந்தால் நல்லது. உன் தங்கையும் திருமண வயதிற்கு தயாராகி விட்டாள்.’

இதயம் சுக்கு நூறாகியது.

தன் கனவுகள் இடிந்தது மாதிரி பிரமை.

வெண்ணெய் திரண்டு வரும் போது தாழி உடைந்தது மாதிரி நடக்கப் போகிறதா?

எப்போதும் போல் பெண்களுக்கு கனவுகள் அழிக்கப்படுவது சகஜமாகி விடுகிறதா?

அம்மாவிற்கு எழுதி விடுவோமா? பேனா நட்புக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரை விரும்புகிறேன். அவரும் ஆவணியில் விடுமுறையில் வரும் போது நல்ல முடிவு தருவார் என்று..

இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தாள்.

எழுதினால் என்ன?

அம்மா திகைத்துப் போவாள். அண்ணன் துள்ளிக்குதிப்பான். அரிவாளைத் தூக்குவான்.

என்ன? எல்லாம் சினிமாவில் பார்த்தது தானே?

'எடி' எண்ணத்தில் மண் அள்ளிப் போட்டு விடாதே. உன் மாமனுக்கு என்ன குறைச்சல். தொண்டர் ஆசிரியராக இருந்து இப்போது நிரந்தரமாக உழைக்கிறான். ஒரு யாழ்ப்பாணத்து மனிதனைக் காதலிப்பது கல்யாணத்தில் தான் முடியும் என்பது பொய்யான வார்த்தை. அவர்கள் எங்களை மனிதர்களாக பார்த்ததேயில்லை. தோட்டக் காட்டான், கள்ளத் தோணி என்று எம்மைத் தள்ளியே வைத்துள்ளார்கள். சமூக அமைப்பு அரசியல் அமைப்பு எல்லாமே வித்தியாசப்படும் போது மனங்கள் ஒன்று சேரும் வாய்ப்பே இல்லையே. அவர்கள் பரம்பரை உன்னைக் கொன்றே போட்டு விடுவார்கள். சீதனம் வீடுவளவு என்று உன்னைத் துன்புறுத்துவர். அவர்களுடன் உன்னால் ஒத்து போக முடியாது போக புறக்கணிக்கப்படுவாய். பிறகு ஒரு நாள் நீயே தற்கொலை செய்து கொள்வாய் இது தேவையா?'

இப்படித்தான் அம்மா எழுதுவாள்.

இப்படித்தான் அம்மா தலையிலடித்துக் கொள்வாள்.

'மற்றவர்கள் எப்படியோ இவன் அப்படியில்லை. முதுகெலும்பில்லாதவர்கள் பேசுகின்ற பேச்சு இது. இந்த யுகம் மனிதர்களை மனிதர்களாக மதிக்கின்ற புதிய யுகம் என்றெல்லாம் எழுதுவானே.

'எடி பைத்தியமே! வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை அவன். அதுவும் யாழ்ப்பாணத்து வாலிபன். இப்போது அவன் விலை பேசப்பட்டால் லட்சக்கணக்கில் கொடுத்து எடுக்க எத்தனை பெண்களைப் பெற்றவர்கள் தயாராய் உள்ளனர் தெரியுமா? வீணாய் கனவு காணாதே?'

உள் மனம் சொல்லிற்று.

அப்படியானால்-

என் காதல்.. கனவு பொய்தானா?

'நண்பரே.. நீர் வருவதை நான் விரும்பவில்லை. என்னைக் கற்பழித்து விடுவாய் என்கிற பயமல்ல.. கனவுகளை சிதைக்காமல் தூர இருந்தே கைகளை குலுக்கிக் கொள்வோமே' எழுதுவாள்.

ஆனாலும்

அவனின் வரவை-

அந்த பொன் நாளை எதிர் பார்த்தே காத்திருந்தாள். தாயின் சுடிதத்திற்கும் பதில் எழுத மனம் வரவில்லை பதில் எழுதுவதை தவிர்த்தாள்.

மௌனங்கள் எல்லாம்

இப்போது

சம்மதமல்ல இந்த

இருபதாம்நூற்றாண்டில்'

யாரோ எழுதியது ஞாபகத்தில் வந்தது

ஒரு கணம் ஒரு யுகமாக

ஏன் தோன்ற வேண்டுமா'

டிரான்ஸிஸ்டர் ஜானகியை பாடவைத்தது.

பாடலில் லயித்துப் போனாள்.

சமுதாயம் வளைத்துப் போட்ட சட்டங்களில் எந்த இனமோ மதமோ பிறப்பித்த பெண்களே முகம் கொடுத்து-கீறிக் கிழித்து-குருதிகள் கொப்பளித்து போகிறார்கள். ஆண்கள் தப்பிவிடுகிறார்கள்.

விக்கி தனித்து விடப்பட போகிறாளா?

நாட்கள் கடந்தன.

திடீரென ஒரு நாள்-

தானே உருவாக்கிய குருவிக் கூட்டை கலைத்தாள்
தோழி.

'ஏன்' கேட்டவள் விக்கி தான்

திரும்பி பார்த்தாள் தோழி

அவைகளுக்கு என்று கூடு.. பார்க்க சந்தோஷத்தைக்
கொடுத்தது உண்மை தான். இப்போது என் சொந்த வீடு..
பெற்ற அம்மா தம்பி.. வாழாத அக்கா.. களவுகள் செய்து
பிறகு இயக்கத்தில் மின்கம்பத்தில் தொங்கிய அண்ணன்
இத்தனை உறவுகளை-சுமந்த எனக்கு இப்போது
அவைகளே பொய்த்துப் போனபின்இந்தக்குருவிக் கூடு
எதற்கு?

புரியாமல் தவித்தாள் விக்கி

நீர் என்ன சொல்கிறீர்? புரியும் படி சொல்லுமன்!

என்னசொல்றதடி விக்கி'

விக்கியை அணைத்தபடி ஓ வென்று அழுதாள்.

அவள் காதலித்திருக்கவில்லை.. அப்படியிருந்தால் காத
லன் ஏமாற்றியிருக்கலாம் எனலாம். இவள் மாதச் சம்
பளத்தை அவர்களும் நம்பியிருக்கவில்லை.. பிறகு..
பிறகு.. விக்கிக்கு பிடிபடவில்லை.

'பார் விக்கி இந்த செய்தியை'

கடிதத்தை நீட்டினாள்

விக்கி விரித்து படித்தாள்

பொம்பர் தாங்கி அவளது குடும்பம் வீடு எல்லாம்.
அழிக்கப்பட்டு.. இவள் மட்டுமே எஞ்சிப் போனாள்.

பிறகு-விக்கிக்கு புரிந்தது

குருவிக் கூடு தான் எதற்கு?

சந்தோஷம் கனவு உறவு.. தனக்கென வீடு.. எல்லாம்
போன பின்.. குருவிக் கூடு தான் எதற்கு?

தானும் அழுவதை அவளால் கூட கட்டுபடுத்த முடியவில்லை எத்தனை மாதங்கள் ஹாஸ்டல் வாழ்க்கை வாழ்ந்து இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்குபற்றி வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். விக்கியாலும் தாங்க முடியவில்லை தான்.

‘விழிகளைத் திற
விடியல் தெரியும்

பொய்யாய்த்தான் எழுதி விட்டார்கள்.

விழிகளை திறந்தே இருந்தவர்கள் வாழ்வு சிதைக்கப்பட்ட பின்...

மேற்றனும் வந்து ஆறுதல் சொன்னாள்.

எப்படி ஊருக்கு போக முடியும்? யாரைப் பார்க்க முடியும்?

யார் தன்னை வரவேற்கப் போகிறார்கள்? தன் வரவையார் தான் எதிர்பார்த்திருக்கப் போகிறார்கள்? எரிந்து சாம்பலான உடல்களை திசைக் கொன்றாக எடுத்துப் பொறுக்கி தொகுத்திருக்கப் போகும் உடல்களை-எப்படி பார்க்க முடியும்?

விக்கிக்கும் அன்று உணவே பிடிக்க வில்லை.

தோழிகள் அவளை அணைத்த படி உறங்கிப்போயினர் விக்கி மட்டும் விழித்திருந்தாள்.

சிதைந்து போயிருக்கும் குருவிக் கூடு விழிகளில் தெரிந்தது

இரவு நிசப்தமாய் இருந்தது.

நிலவு தன் வெள்ளையுடையால் கவர்ச்சி காட்டி நட்சத்திரங்களை

காவலுக்கு வைத்து விட்டு.. சந்திரனுடன் சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்தது.

குறும்புக்கார நட்சத்திரங்கள் தமக்குள் ஆயிரம் கதைகள் பேசி குறும்பு செய்தன.

சிறு வயதில் எண்ணிப் பார்த்தே-கணக்கிட முடியாது தோற்றுப் போயிருக்கிறாள். இப்போது மட்டும் கணக்கிட்டா முடிக்க முடியும்? தோற்றுத் தான் போகும்!

‘வான் மீது வெண்மின்கள்
வேடிக்கை பார்க்கின்றதே
உன் போதுபாராமல்
நெஞ்சிக்குள் வேர்க்கின்றதே.
வாய் முணு முணுத்தது.

நல்ல பாட்டு.. நாளைக்கு நேயர் விருப்பத்திற்கு
எழுதிப் போட வேண்டும்.

விக்கி என்று மட்டும் போட முடியுமா? அவனது பெய
ரையுமல்லவா போட வேண்டும்.

அவன் கேட்க நினைத்தால் எத்தனை சந்தோஷப்படும்?
மனம் ரகஷ்யமாய் ஏதோ உணர்ந்தது.

! நீ என்று அவனால் காதலிக்கப்படப்போகிறாய்?’
ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று-

சாப்பிட்டு ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டு எழுந்திருந்
தான் விக்கி-

‘ரோஜா படம் பார்க்க போவோமா!

மணிரத்னம் டைரக்ட் பண்ணினது.

வார்டனிடம் ஸ்பெஷல் பர்மிஷன் வாங்கி வைத்துக்
கொண்டு தான்.

தோழி விக்கியை கேட்டிருந்தாள்.

தேகம் அலுப்பாக இருந்தது.

‘பொறுடி’ என்றவாறு ஆயத்தமானாள்..

பிறகு தான் உறைத்தது இன்று மாதவிடாய் வரும்
நாளல்லவா..

படம் பார்க்கும் போது வந்து விட்டால்.. தோழிகள்
வற்புறுத்தலால் வேண்டா வெறுப்பாக ஆயத்தமாய் புறப்
பட்டாள். கடவுளே இன்று அவமானப்படக் கூடாது!

ஜனக் கூட்டத்தை விலக்கி இடிபட்டு..

டிக்கட் எடுத்து வந்தாள் தோழி

படத்தில் மனம் லயிக்க வில்லை.

தவித்தாள். அடிவயிறு வலிப்பது போன்ற பிரமை
 'கடவுளே அதுவந்து அவமானப்பட்டுவிடக் கூடாது'
 படத்தில் காதல் காட்சிகள் போக தோழிகள் குதூக
 லித்து ஆர்ப்பரித்தனர் இவளின் மெளனம் கண்டு
 தொடையில் கிள்ளி ஏய் உனக்கென்னடி ஆச்சு? என்றும்
 கேட்க..

'ரோஜா பட ஹீரோ ஸ்மார்ட்டாயில்லையாம்டி. பிர
 சாந்த் மாதிரி இருந்திருந்தா சந்தோஷப்பட்டிருப்பா.

ஒருத்தி சொல்ல...

'பிரசாந்த் மட்டுமா இப்ப வாற எல்லா ஹீரோவும்
 ஒரே கூத்தைத் தானே செய்யிறான்கள். பிறகென்ன வித்தி
 யாசம். மற்றவள் மடக்கிறாள்.

தாகத்திற்கு சோடா வரவழைத்து ஒருத்தி குடித்தாள்.
 காசு கொடுக்கும் போது பையனின் கையை அழுத்தியே
 கொடுத்தாள். 'பாரடி பையன் இன்று தூங்கவே மாட்
 டான்!' எல்லோரும் சிரித்தனர்.

'ஏண்டி உன்னுடைய ஆள் எப்ப வருகிறாராம்?'

'அடுத்த மாதம்' ஒற்றையாகவே தோழிக்குப் பதில்
 சொன்னாள் விக்கி 'ஸோ' அடுத்த மாதமே எங்களுக்கு
 சாப்பாடு போடுவாய் இல்லையா? தலை குனிந்து
 மெளனமானாள்.

சாத்யமாகுமா? என்னை ஏற்றுக் கொள்ள அவன் தயா
 ராய் வருவானா? அல்லது முதுகெலும்பில்லாத ஆண்
 நானும் தான் என்பதை சொல்லாமல் சொல்லி
 விடுவானா?

'சொறி விக்கி! எனக்கு நிறைய இடத்தில் பேசிவந்
 துள்ளது. கை நிறைய சீதனம்.. பெண் அழகு வேறு. என்
 எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதம் வேறு. என்னை
 மறந்துடு!'

என்று சொல்லி என்னை பூமியின் ஆழத்திற்குள்
 புதைத்து விடப் போகிறனா?

'ஏன் மெளனமாகி விட்டாய்'

விக்கி தோழியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்

விழிகள் கலங்கியிருந்தன.

‘காதல் என்று பிறந்துவிட்டாலோ கண்ணீர் விடவும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறது பார்.’

‘நெஞ்சிக்குள் நீ போட்ட
மூக்குத்தி மின்னல்களே
வஞ்சிக்குள் உன் காதல்
எண்ணத்தின் பின்னல்களே
ஓ.. இது காதல் ராகமே
புரியாத மோகமே

பாடல் ஒலிக்க.. விக்கித்துப் போனாள்.

‘அவனின் பெற்றோர்கள் சம்மதிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறாயா விக்கி?’

‘அவன் இப்போது தன் காலில் நிற்பதால் எதிர்க்கும் தெரியமும் இருக்கும் என நினைக்கிறேன்’

‘சம்மதம் தர முடியாமல் பின்வாங்கினால்?’

‘இறைவன் விட்டவழி!’

‘இப்படியே இருந்து விடப் போகிறாயா?’

‘திருமணமே வேண்டாம் என்று.. காதல் தந்த வடுக்களின் பின் தீர்மானித்த மனத்தை அசைத்தவனே அவன் தான். இதயத்தை பிடுங்கி விடும் சுபாவம் அவனுக்கில்லை என்றே நினைக்கிறேன்’ என்றாள். ‘மனிதர்கள் எல்லோருமே நல்லவர்கள் தான். ஆனால் சூழ்நிலைகள் தான் அவர்களை வேறுபடுத்தி விடுகிறது. பாதைகளில் தடம்புரளவும் செய்துவிடுகிறது’

மௌனமாகி விட்டாள்

மேகத்தின் ஈரம்போல்

கண்ணுக்குள் நீர் ஏனம்மா?

போட்டோவில் நின்று அவனே பாடியது மாதிரி இருந்தது.

‘யாழ்ப்பாணத்து சராசரி மனிதன் அவன்! கவிஞன் வேறு.. நல்ல உத்தியோகத்தில் இருக்கிறான். குடும்ப

கௌரவம் குலைந்து விட எவனும் விரும்பமாட்டான். மேடையில் கத்துவார்கள் ஒருமைப்பாடு அது இது என்று நிஜத்தில் தரிசிக்க.. முகம் கொடுக்க பயம்.. ஒரு வேளை தாங்கள் விலாசம் இல்லாது போய் விடுவோமோ என்கிற உணர்வும் கூடத்தான். பொதுவாக உங்களை விலக்கியே வைத்துப் பழகிவந்தவர்கள் பிறகு எப்படி சாத்யமாகும் நீயே சொல்லு!

கள்ளத்தோணி, தோட்டக்காட்டான். சொன்னது அந்தக் காலம் தான். காலம் மாறி விட்டது. படிப்பு.. நாகரிகம் மனிதர்களை மாற்றிவிட்டது.. அவர்களும் கிணற்றுத் தவளைகளல்ல.. விக்ரி நம்பினாள்

அருகில் வந்து தோளில் தட்டி.. நீ நல்லாயிருந்தால் முதலில் சந்தோஸப்படுவது நாங்கள் தான். இத்தனை மாதங்கள் உன்னுடன் பழகி வந்துள்ள நெருக்கம். எங்களில் ஒருத்தியாகி விட்டிருந்தது. எனக்கு அண்ணன் இருந்தால் நிச்சயம் அவனின் காலில் விழுந்தாவது உனக்கு திருமணம் செய்து வைத்து மச்சாளாக்கியிருப்பேன்.

விழிகளை சிமிட்டிய படி சொன்னாள் தோழி
மெதுவாக சிரிப்பதற்கு இதழ்களை அசைத்தாள்.

‘இலைகள்

சினைகள் கூட

உதிர்ந்து போகலாம்

ஆனால்

வேர்களில் இன்னும்

ஈரம் இருக்கவே இருக்கிறது.’

எழுதுவான்

இவள் உருகிப் போவாள்

ஒரு வாரத்திற்குள் மெலிந்து போயிருந்ததை தோழி சுட்டி காட்டினாள்.

மூன்று மணியிருக்கும்..

அலுவலக வேலைகளை முடித்து விட்டு.. பாத்தரம் நுழைந்து முகம் கழுவி தலைவாரி.. அலங்காரம் முடிய..

வந்து இருக்கையில் அமர்ந்தாள். விஜயா அவளுடன் வேலை பார்ப்பவள். தன் காதலனுடன் தொலைபேசியில் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தாள் சிரிப்பதும் சினுங் குவதும்.. எப்படி முடிகிறது. வெட்கம் கெட்ட ஜென்மங்கள் மனதுள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அவன் கூட தொலைபேசி நம்பரைக் கேட்டிருந்தானே? கொடுத்திருந்தால் இப்படித்தான் அடிக்கடி பேசிக் கொள்வானோ. குறும்புடன் சிரித்து.. இறந்த காலம் பற்றி கேட்டு.. எதிர்காலம் பற்றி தீர்மானித்து.. வேடிக்கை பார்ப்பவர்களைப் பற்றிய சிந்தனையெயில்லாது குதாகலித்து.. ஏன் தவிர்க்கிறேன்.. ஆசையாகத் தானே கேட்டான் கொடுத்திருக்கலாமே.

அவன் வீண் செலவு செய்து கொள்வதை இவள் விரும்பவில்லை. எனது வேலை பாதிக்கும் போது மேனேஜர் திட்டலாம் அல்லது அவனும் மேலதிகாரிகளிடம் பேச்சு வாங்கலாம். வீண் மனஸ்தாபங்களை உருவாக்கலாம். இது தேவை தானா?

அதனால் தவிர்த்தாள்.

தூர இருக்கும் வரை சுதந்திரமும் இருக்கும். இப்போதே கடிதத்தில் குறும்புகள் எழுதி என்னை தூங்கவிடாமல் தொல்லை தருகிறான். தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டால்.. தாங்காதும்மா.

‘ஏய் ராஸ்கல். உன்னால் எப்படி முடிகிறது. நன்றாய் கடி ஜோக்கில் டிப்ளோமா வாங்கியிருக்கிறாய் போலும். உன் கலகலப்பான எழுத்து என்னை வசீகரிக்கிறது. வசந்தங்களை விதைத்தும் போகிறது. எனக்கு நீ வேண்டும். எனக்கு நீ கிடைக்க வேண்டும்! உன்னருகில் உட்கார்ந்து தோளில் சாய்ந்து ஊர்க்கதைகள் பேசவேண்டும். மார்பில் புதைந்து உன் உஷ்ணக்காற்றை சுவாசிக்க வேண்டும். துடிக்கின்ற உதட்டை உடலை உன் முத்தத்தினால் ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். அதற்கு நீ வேண்டும். நீ எனக்கு கிடைக்க வேண்டும்.

உடலில் உணர்வுச் சிலந்தி ஊர்ந்தது
தலையைச் சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

‘எனக்காக நீ கஷ்டப்படக் கூடாதா பையா. அதனால் நேரில் வா. சொல்லுகிறேன்’

எழுதிப்போட்டாள்

எத்தனை கனவுகளுடன் காத்திருக்கிறாள். காத்திருக்கை தானா வாழ்க்கையாகி விடப் போகிறது?

‘என்னடா நீ கூட மெலிந்து விட்டாய்? நைட்ஷிப்பட் செய்யிரியா? நிம்மதியாய் தூங்கு.. ஓய்வெடு.. சாப்பிடு.. பிறகு.. குஷ்புவை மற.. கௌதமியுடன் உறவு கொள்வதை தவிர்.. அதென்ன ஷாலி அடிக்கடி வந்து மோதுகிறாளா! பொறுக்கி ராஸ்கல் உன் அம்மாவிற்கு சொரி.. மாமியிடம் சொல்லி உனக்கு கால்கட்டு சீக்கிரம் போடச் சொல்லிவிடுகிறேன் போதுமா?’

‘விக்ரி ராத்திரி கனவு கண்டேன் ஒரு வெள்ளை மாடு தூரத்தி வருவதாக. இது நல்லதா? கூடாதா?’

என்று அலுவலகத்தில் அவளுடன் கூட வேலை செய்பவன் கேட்டான்.

இவளும் சிரித்த படி..

அது தன் இனத்தை இனம் கண்டு தூரத்தியிருக்கிறதே சொல்லவும் அவன் மெதுவாக தலையில் குட்டினான்.

‘உமக்கு எப்பவும் ஜோக் தான்’

‘பிறகென்ன நான் என்ன கிழவியா கனவு சாத்திரம் சொல்வதற்கு..’

‘பெண்களுக்கு அனுபவம் என்பது பிறப்பிலேயே உருவாகி விடுகிறது. அதனால் இதுவும் தெரியுமோ என்று கேட்டேன். சொரிப்பா.’

நகர்ந்தான்.

அவனது கேள்வியை உள்ளூர நினைத்து சிரித்தான்.

அவன் கூட எழுதினானே ஒரு முறை. ‘ஊரில் மார்க்கட்டுக்கு போய் வரும் போது நாய் விட்டு கலைக்க ஓட.. லுங்கியும் அவிழ்ந்து விழ.. லுங்கியை கைகளில் பிடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்து தான் நின்றேன்.’

‘நாய்க்கும் லுங்கி தேவைப்பட்டிருக்கும். அது தான் இவ

னும் எழுதிப் போட்டாள். முற்பிறவியில் உங்கள் உடன் பிறப்போ அந்த நாய் தெரியாது'

அவனும் செல்லமாய் கோபித்தே எழுதியிருந்தான்

'ஏன் உனக்கு கோபமே வராதா? அல்லது என்னிடம் மாத்திரம் அப்படியா? எது எப்படியிருந்தாலும் உன் போக்கு.. 'ஓப்பன் ஹார்ட்' பிடிக்கிறது. என்ன அதற்கும் சிரிப்புத்தானா? இந்தச் சிரிப்பினால் எத்தனை பேரை வீழ்த்தியிருப்பாய்.. உனக்கு சொந்தமாய் வர யார் பாக் யம் செய்திருக்கிறார்களோ?'

உதடு உச்சரித்தாலும்-

உள்ளம் என்னவோ அவனை நினைத்தபடி தான் ஊதி வரும் பலூன் எப்போது வெடிக்குமோ?

கடிகாரம் ஏழு மணி காட்டியது.

'பசிக்குது' எப்ப இந்த மேற்றன் கூப்பிடப் போகுதோ?'

'இப்ப மத்தியானத்தில் ரொம்ப பசிக்குது. இங்கும் சாப் பாடு குறைந்தாயிற்று. கடையில் சாப்பிட எல்லா நாளும் முடியாது'

தோழி புறு புறுத்தாள்

'விக்கிக்கு மாத்திரம் பசியே தெரியாது. அவனின் கடி தம் தான் உலகம். பசி மறக்கும் அளவிற்கு என்ன தான் எழுதுகிறானோ?'

'எல்லாம் Sex சமாச்சாரம் தான்'

எதுவுமே பேசாது மௌனமாய் இருந்தாள்

'Sex மட்டும் தானா எழுதுகிறான்?' விழிகள் அவனின் கடிதத்தில் ஊர்ந்தன.

'நேருக்கு நேர்.. கண்ணோடு கண் பேசுகிற மாதிரி இத யத்தை படிக்கிற மாதிரி போட்டோ அனுப்புங்களேன்'

இவள் கேட்டு-

அவன் அனுப்பியிருந்தான்

'பரந்த நெற்றி ஐந்து கொத்து நெல்லாவது காய விடா லாம். கண்கள் மட்டும் என்ன வசிகரம்? எதையும் பறித்துக் கொள்கிற படித்து கொள்கிற ஆர்வம் அங்கே தெரியும்.'

நல்ல நிறம். அவனுக்கு ஈடாக என் நிறம் இல்லைத்தான். பரவாயில்லை மேலுதட்டை மறைத்த படி மீசை.. இதென்ன கமல் மீசையா மம்முட்டி மீசையா.. இழுத்து அவனுக்கு வலி ஏற்படுத்த மனது துடிக்கும்..

புகைப்படமே துரு துருக்கிறது நேரில் எப்படி இருப்பான்.

‘நான் உன்னை லவ் பண்ணேண்டா’

தாயின் விருப்பத்திற்கிணங்க இந்த வாரம் ஊருக்குப் போய் வரத் தீர்மானித்தாள்

‘நாளை மறுநாள் பஸ்ஸில் புறப்பட போகிறேன். வந்து எதிர்பார்க்கவும் என எழுதியும் போட்டாள்’.

நிச்சயம் தாய் அல்லது தங்கை பஸ் ஸ்டாண்டில் வந்திருப்பார்கள்.

அண்ணன் வராது. எங்கையாவது சைட் அடிக்கப் போயிருப்பான் அல்லது.. மில்லுக்கு போயிருப்பான். அவனுக்கு யூனியன் சங்கம் என்று அலைவதிலும் விருப்பம்.

சிறுவயதில் தனக்கு அடித்தது நினைவிருக்கிறது. காரணமில்லாமல் அடித்ததில் எனக்கு இன்றும் வருத்தம். பேசுவது குறைவு தான் என்றாலும் அவனுக்கு பாசம் என் மீது இல்லாமலில்லை. அவனுக்கு என் நட்பு பற்றி தெரிந்தால் துள்ளலாம். உதைக்கலாம். என்றாலும் நான் திருமண வயதில் இருப்பதால் எதிர் தாக்குதலுக்கு என்னாலும் முடியும் என்பதில் தைரியமும் உள்ளது என நம்பினாள். இந்தோனேஷியாவில் உள்ள அண்ணனின் முழு ஆதரவும் இருக்குமட்டும் யாரையும் எதிர்க்க தயார்’.

‘மலை நாட்டின் எழில் எனக்கு ரசிக்க விருப்பம். இப்போதெல்லாம் சாத்தியப்படாது. என்னை பார்த்தால் நிச்சயம் உங்கள் பகுதியில் களேபரம் உருவாகலாம். நாட்டின் சூழலும் சரியில்லை. நண்பனாய் உமது ஊருக்கு நீ எமது பகுதிக்கோ வரமுடியாத சூழ்நிலை..’ அவன் எழுதுவான்

பாவமாய் இருக்கும்

தங்கைகளை கரைசேர்க்க பாடுபட்டு.. தனக்கென

வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளவும் அவனுக்கு பொறுப்பு
கள் தடையாகவும் உள்ளது பற்றி உணர்ந்தான்.

‘விக்கி நான் சொந்தக் காலில் நிற்கவே விரும்புகிறேன்’

‘அப்படியானால் இவ்வளவு நாளும் ஓசிக் காலிலா நின்
றீர்கள்?’

நிச்சயம் அவன் களுக்கு என்று சிரித்திருப்பான்

என்னைப் போல்- நடந்து கொண்டோ.. படிகளில் உட்
கார்ந்து கொண்டோ.. மதில்களில் கால் ஊன்றி போகும்
வரும் பெண்களை பார்த்த படியா வைது.. படுக்கையில்
சாய்ந்த படி குளிக்கும் போது என்னை நினைப்பான்..
படிப்பான்..எழுதுவான்

மனசில் ஆயிரம் பூக்கள் ஒரு சேரபூத்தன.

உடலெல்லாம் பூக்களின் நறுமணம் வீச.. மயக்கமாய்
வந்தது.

அவனின் அணைப்பில் கிடப்பதாய்.. அவன் நெற்றி
யில் உதட்டில் மூடிய விழிகளில் கழுத்தில் என் விரல்
களை பதித்து மார்பில் முகம் வைத்து இதயத்துடிப்பை
ரசித்த படி இடது கை விரல்கள் மர்மப்பிரதேசங்களை ஆக்
கிரமிக்க முனகலில் இவள் எழுந்து கொண்டாள்

நினைவு தான்.

‘என்னை அவனிடம் இழந்து விடப்போகிறேனா?’

சரிந்திருந்த புடவையை சரி செய்து கொண்டாள்

பஸ்ஸில் பார்ப்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?

‘பொண்ணு காதல் வயப்பட்டு விட்டது’ என நினைப்
பர்கள்.’

பிறகு...

நினைப்பே சுதந்திரமாகி விடும், பறவைகளின் இறக்கை
களை இரவில் வாங்கிக் கொள்வாள்.

‘இந்த முறை கடைசியாக கேட்டு விட வேண்டும் எப்
படி எழுதுவது?’

நேரில் வரட்டும் கேட்கலாம்

தனக்குள் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டாள்

நானா இப்படி மாறிப் போனேன்? நினைப்பு சிரிப்பை மூட்டியது. வாழ்க்கையில் யாருக்குத் தான் கனவுகள் இல்லை?

விக்கி தான் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாள் என்பதில் லையே?

அப்பனுக்கு பிள்ளை பற்றியதும்,

தாய்க்கு மகளின் வாழ்க்கை பற்றியதும்`

கணவனுக்கு மனைவியுடனான சல்லாபம் பற்றியதும், மனைவிக்கு இப்போத பிள்ளை வேண்டாம் அல்லது வேண்டும் என்பது பற்றியும்,

காதல் வந்தால் பெண்ணின் கனவுகளும், ஆணின் குறும்பு சுவைகளும், இருவரும் சேர்ந்தே பொய்களை வாங்கி கொள்வதும், சினிமாவில் கதைகளில் வரும் நாயகர்கள் மார்திரி தாங்களும் ஆகி.. கனவுகளில் டுயட்பாடி, கவிதைகள் எழுதி, ரசித்து- நேரத்துக்கு நேரம் ஆடைகள் மாற்றி.. அடிக்கடி குளித்து, சோப்பு போட மறந்து விட்டேனோ என்று மறுபடியும் குளித்து- தலைவாரி, பூவைத்து அவனுக்குப் பிடிக்கும் அல்லது அவளுக்குப் பிடிக்கும் என்று உடைகளை தேர்ந்தெடுத்தும்.. கையில் சிகரட் அல்லது ஆங்கிலப் புத்தகம் சகிதம் அவனும், பியர் குடிக்க ஆசைப்பட்டு அல்லது ஐஸ்கிரீம் குடித்து-கடலை யால் எறிந்து அவன் சீண்டி விட, தண்ணீர் தெளித்து அவளை மறைமுகமாக உறவுக்கு அழைக்க.. எத்தனை கனவுகள்.. குழந்தைக்கு அம்மாவின் முலையில் நாட்டம்.. அவளுக்கு அவனை அடைவதில் நாட்டம் அவனுக்கு அவளை நிர்வாணப்படுத்தி பார்க்க வகரம், எல்லாம் நடைமுறையில் நடப்பது தானே வருகின்றன.

அப்படியாயின் விக்கி மட்டுமா கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாள்?

பக்கத்து வீட்டு சேவல் புலம்பியது. ஜோடி அதற்கே கிடைக்கவில்லையோ.

அந்த ரப்பர் மரங்களுடன் தள்ளியே செழித்து நின்ற தேயிலைச் செடிகள்.. தென்றல் கொஞ்சிக்குலாவும் அழகு.. தளிர் விரல்களினால் தங்கள் விரல்களுக்கும்

நோகாமல்... செடிகளும் நொந்து கொள்ளாமல் கொழுந்துகளை கொய்து கூடைகளில் நிரப்பும் மலையக பெண்கள்.. அவர்களை விரட்டும் கங்காணிகள்.. அப்பாவி மக்களை ஏய்க்கும் தோட்டத்து சுப்ரிண்டென்ட்கள்.. எல்லாரையும் தின்று ஏப்பம் விடும் அரசியல்வாதிகள்.. எப்பவாது வந்து போகும் பஸ் விரல் விட்டு எண்ணி விடக் கூடிய கடைகள்.. நல்லது கெட்டது வரும் போது வாங்கப்பட்டணம் வரும் நிலைமைகளும் இல்லாமலில்லை.

‘ஐயாவும் இங்கே தானே புதைந்து போனார்.. மண்சரிவு ஏற்பட அதனுள் புதைந்து போனார்.. எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பிற்பாடுதானே உடலே கிடைத்தது.’

காற்று வந்து முகத்தில் மோத... வியர்த்தது.

விழியோரங்களில் நீர் கட்டியது. இடதுவிரலினால் துடைத்து விட்டு வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

‘என்னை நிம்மதியாக இருக்க விடாமல்.. நீ மட்டும் எப்படி அமைதியாய் ஆனாய்?’

வானத்தின் அமைதி.. இவளிடம் மௌனத்தை ஏற்படுத்தியது. தூரத்தே ஆலையில் எழுந்து மடியும் சங்கின் ஒலி.

மெதுவாய் அருகில் சோகமாய் பாடும் குயில்.. அங்கும் இங்கும் அலையும் காகங்கள்.. உயரே வட்டமிடும் பருந்து. மக்களும் தங்கள் பாட்டில் நடந்தும், இருந்தும், உழைத்தும், படுத்தும், அழுதும், சாப்பிட்டும், பிள்ளைகள் பெற்றுக் கொண்டும், பருவச் சடங்குகளை செய்தவண்ணம் இருந்தனர்.

இலங்கை-இந்திய தலைமைப்பீடங்கள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களின் படி உறவினர்கள்-பழகியவர்கள்-பள்ளித் தோழிகள்-மிட்டாய் வாங்கித் தரும் சோலைமலை எல்லோரும் இந்தியா சென்று விட இவள் தந்தை மட்டும் தன் மனைவியுடனும் பிள்ளைகளுடனும் தங்கி விட்டார்.

இப்போது-

இவளால் மண்ணை மறக்கவும் முடியாது தான் இந்நாட்டின் பிரஜையல்ல என்று சொல்வதை மறுக்கவும் தைரியம் வளர்த்தேயிருந்தாள்.

ஒற்றைக்காகம் வந்து வீட்டு முற்றத்தில் உட்கார்ந்தது. உள்ளங்கையில் அரிசியை கொண்டு வந்து போட்டாள். ஒவ்வொன்றாக பொறுக்கும் அந்தக் காகத்தின் எத்தனை சோகம் பொதிந்திருக்குமோ?

அது இந்தியக் காகமா இலங்கையில் பிரஜா உரிமை பெற்ற காகமா?

சிரித்துக் கொண்டாள்

காலா காலமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ் மக்களின் சொந்த மண்ணை காப்பாற்றி கொள்ள போராடும் போது-இந்தியாவிலிருந்தே வந்தோம் என்று தெரிந்த எமக்கு.. என்ன செய்து கொள்ள முடியும்?

குந்தியிலிருந்து கால்களை கைகளால் கட்டிய படி முழங்கால்களில் தலையைப் பதித்து.. காகம் தன் அலகுகளால் பொறுக்கும் அழகை ரசித்தாள்.

சோலை மாலையுடன் தோளில் குதிரைச் சவாரி செய்ததும், பக்கத்து பையன்களுடனும் தோழி வள்ளியுடனும் சடுகுடு விளையாடியதும் சைக்கிள் ஓடப்பழகி விழுந்து காயப்பட்டுக் கொண்டதும், திண்ணைப்பள்ளிக் கூடத்தில் சாணத்தின் மணத்துடன் உட்கார்ந்து அ, ஆ சொல்லியதும் வாத்தியாருக்கு ரீல்விட்டதற்காக வெயிலில் முழங்காலில் நின்று பிறகு அண்ணனிடம் அடி வாங்கியதும், ஐஸ்கிரீம் வாங்கித் தராததிற்கு உண்ணாவிரதம் இருந்ததும் தான் செய்த பிழைகளுக்கெல்லாம் தங்கைக்கு அடி வாங்கிக் கொடுத்ததும் தமக்கையின் திருமண முதலிரவில் நுழைந்து ஜொள்ளுவிட்டதும் இப்போது நினைத்தாலும் ஏதோ உடலில் ஊரும்.

குதூகலம் வரும்.

எழுந்து கொண்டாள்.

மாறிவரும் கட்சிகள் நடத்திப் பார்த்த அரசியல் கலவரங்களில் பாதிப்படைந்த பகுதிகள் மீண்டும் புதுப்பித்தாலும் மீண்டும் கலவரம் வரலாம் என்கிற பயம் உள்ளூர இருக்கத்தான் செய்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த சுப் பிரமணியம் மாஸ்டர் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டதும், தூரத்து உறவினரான பாக்கியம் பருவமடைந்த மறு நாள் கற்

பழிக்கப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டதும் அரசியல் கலவரம் நடந்த போது தான்.

அப்போதெல்லாம் பயத்துடன் அண்ணனைக் கட்டிப் பிடித்த படி இருந்திருப்பாள்.

இப்போது பயம் விலகியிருந்தாலும்-

நாளை ஏதாவது நடக்கலாம் என்பது தெரிந்தே இருந்தது.

விமானம் உயர ஊர்ந்தது.

அம்மா தேநீர் தந்தாள்.

வாங்கி உறிஞ்சிய படி விழிகளை நிமிர்த்தினாள். தோளில் சுமைகளுடன் மலையகப்பாடல் ஒன்றைப்பாடிய படி ஒருவன் போனான்

'அவனுக்குப் பாட்டென்றால் பிடிக்குமே. அம்மாவிடம் கேட்டு எழுது இந்த முறையாவது அவனுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.'

'இந்த இயற்கைக் காட்சிகளை பார்த்தால் இந்த மக்களுடன் பேச எவ்வளவு ஆசைப்படுவான்? புதிய நாவலுக்கு இங்கே களம் அமைத்தும் கொள்வான். அவனின் புகழில் எனக்கும் பெருமிதம் தானே!

குளித்து

புடவை மாற்றி கோயிலுக்குப் போனாள்

அக்காவின் மாற்றம் குறித்து தங்கை வித்யாசமாகவே பார்த்தாள்.

'அக்கா நன்றாய்த் தான் மாறிவிட்டாள்'

'பேனா நண்பன் மாற்றி விட்டானோ? ஏதோ எனக்கு வழி விட்டால் போதும்!'

ஊரில் நிற்பதற்கு இப்போதெல்லாம் பிடிப்பது குறைவு. இருப்புக் கொள்ளாமல் தவிப்பதும் ஏதோ ஒரு உணர்வு அலைக்கழிப்பதும் அவள் உணராமலில்லை.

பக்கத்து வீட்டு மாமியின் வீட்டில் போய் டிவி பார்த்தாள். மறுநாள் மீண்டும் கோயிலுக்குப் போனாள்.

தான் படித்த பாடசாலை பக்கம் பார்த்தான். நிச்சயமாக பாடசாலை பருவம் வசந்த காலம் தான். நிரந்தரமாக தங்கி விட முடியாது. எனினும் சிறிதுகாலம் ரம்மியமாய் அனுபவிக்க முடிந்த நாட்கள்.

கண்ணாடி டீச்சருக்கு கடதாசி ராக்கட் விட்டு மாட்டிக் கொண்ட பார்த்திபன். தொந்தி வாத்யாரின் கதிரையை இருக்கும் போது இழுத்துவிட்ட பார்திபன்-ஸ்கூல்பீஸ் கட்டாமல் பரீட்சையும் எழுத முடியாமல் அழுது தீர்த்த திலகவதி-பருவம் அடைந்ததும் படிப்பை நிறுத்தி தாயுடன் கொழுந்து கொய்யப்போன பார்வதி-கலைவிழாக்களில் நடனமாடி, கவியரங்களில் கவிபாடி- பிறகு எனக்கு கடிதமும் தந்தானே அந்த சுட்டிப்பயல் ராமு. மெதுவாக அதிராமல் காதுகளில் வந்து 'உன்னை லவ் பண்ணேண்டி' என்று சொன்ன பீதாம்பரம் மாஸ்டர்... சுவர்களில் ஓர் அவனையும் ஓர் இவளையும் இணைத்து எழுதியது. கையெழுத்துச்சஞ்சிகை நடாத்தியது-கண் விழித்து பார்த்திருக்க துப்பாக்கியுடன் வந்து சம்பள பணத்தை பறித்து போன திருடர்கள். இரவல் வாங்கிய நூல்களை திருப்பி கொடுக்காது டிமிக்கி கொடுத்த போது தண்டனை தந்த பிரின்சிபல்.. கனவுகளுடன் நண்பன் ஒருவன் ஏற்படுத்தி கொண்டு மலை முகடு தோட்டம் எனத் திரிந்தது- எல்லாம் வஸந்த காலம் தான். மீண்டும் வாராத பொழுது தான் பழைய நண்பர்களில் பலர் இப்போது இல்லை சிலர் இறந்து விட்டனராம்.

தோழிகளை பார்க்கவும் முடியாதபடிக்கு ஆயிற்று.

கடைசி நாளில் எல்லாருடனும் சேர்ந்து குரூப் போட்டோ எடுத்ததும் எல்லாரிடத்தும் ஒட்டோகிராப் வாங்கியதும் மறக்க முடியாதது 'உனது கடிதங்களை சேகரிக்கிறேன். அதில் சோகங்கள் இன்பங்கள் பட்ட காயங்கள்... நல்ல அனுபவங்கள் இருப்பதால் புண்பட்ட இதயத்தை பண்படுத்தும் என்பதால் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன்' அவன் எழுதியது தான். சேமிப்பு எதுவானாலும் செல்வம் தானே;

அதிகாலைப் பொழுதில் தேநீருடன் வந்த அம்மா பேச்சைத் தொடங்கினாள் 'உன் திருமணத்தை சீக்கிரம் முடித்

துவிட அண்ணன் வாரும்புகிறான்'. அம்மாவை பார்த்தாள்.

'எனக்குத் தெரியும் அம்மா' உனக்குள்ளும் ஆசை தானே? கண் மூட முதல் ம்களின் வாழ்க்கையை அமைத்து பேரப்பிள்ளைகளைக் கொஞ்சி மகிழ ஆசை இருக்காதா? என் நிலைமையை சற்று சிந்தித்து பாரேன் விடுமுறையில் வரும் அவனிடம் கேட்டு முடிவு தெரிந்து-பிறகு சொல்கிறேனே' என்று சொல்ல நினைத்தாள்.

சொல்லவில்லை.

தேநீர் ஆவி பறந்தது.

வாயில் பொருத்தி உறிஞ்சினாள்.

மூக்கில் அடித்தது.

அம்மாவிடம் சொன்னால் பிரளயமாகி விடுவாள். இப்போதைக்கு சொல்ல வேண்டாம் மௌனமாக இருந்தாள்.

அவளிடமிருந்து பதில் எதுவும் இல்லாததினால் தாயும் எதுவும் பேச வில்லை.

'முரட்டுத்தனமாக தான் கேட்டு விபரிதம் எதுவும் நடந்து விடக்கூடாது. முன்பும் யாரையோ விரும்புவதாக சொல்லி-பிறகு ஏமாற்றிவிட்டான் என்று சொல்லி அழுதவள் தானே.. அவளிடமிருந்து வரட்டுமே!'

குசினிப்பக்கம் திரும்பினாள் தாய்

ஆனாலும் தாய்க்குள் ஒரு பயம் இருக்கவே செய்கிறது.

'கொழும்பில் தனியாக இருப்பவள்.. ஆண்களுடன் வேலை செய்கிறாள். பருவ வயது... தப்பு ஏதாவது நடந்து விடக்கூடாது'

'முத்து மாரியம்மனே நல்ல வழிகாட்டு'

'நீபாதி நான் பாதி கண்ணே

அருகில் நீயின்றி தூங்காது கண்ணே

நீயில்லையேல் இனிநான்

இல்லையே உயிர் நீயே

நீபாதி நான்பாதி கண்ணா

அருகில் நீயின்றி தூங்காது கண்ணே
வானப்பறவை வாழநினைத்தால்
வாசல் திறக்கும் வேடந்தாங்கல்
கானப்பறவை பாட நினைத்தால்
கையில் விழுந்த பருவ பாடல்
வானொலியில் ஒலிப்பரப்பானது
விரும்பி ரசித்தாள்

அவனின் புகைப்படம் கையில் ... கண்சிமிட்டி ரகஸ்ய
மாய் முணுமுணுப்பது போலிருந்தது

போட்டோவை அருகில் கொணர்ந்து இதழ்களில்
பதித்தாள்

கண்கள் மெதுவாக மூடிக்கொண்டன.

'தினமும் வந்து குறும்புகள் செய்யும் நீ வந்து நல்ல
முடிவு தரப் போகிறாய், வழிமேல் விழிவைத்து காத்திருக்
கிறேன்'

'டேய் பூல் (fool) சொல்லேண்டா'

உறங்கிப்போனாள்

அன்று

ஓய்வாகவே இருந்தாள்

ஆரியச் சுடர்கள் என்கிற சுப்புலட்சுமி எழுதிய நூலை
வாங்கி வந்திருந்தாள்

'வளைக்கரத்தில் கரண்டி ஏந்தி

அடுப்பில் புகுந்த பிறகே எரிவது

விறகு மட்டுமல்ல; உரிமையும் என்று

வேதனைச் சூட்டில் வெளிச்சமாய் தெரியும்'

கவிதையை ரசித்து படித்தாள்

அவனின் நட்பு கிடைத்ததிற்குப் பிற்பாடு கவிதைகளை
ரசித்தே படித்தாள் விருப்பம் இருந்தும் வேலைப்பளுவி
னால் தவிர்ந்தும் வந்தாள் இப்போது தனக்கென
நேரத்தை ஒதுக்கிறாள். அதனால் வாசிக்கவும் முடிகிறது
அவனின் கடிதங்களே ஐந்து ஆறு பக்கங்கள் வரும் கவிதை

கள், ஜோகல், இறந்த கால நினைவுகள், எதிர்கால த்திட்
டங்கள் என எழுதுவான் ரசித்து மகிழ்வான்.

‘உன்னைவிட உன் எழுத்தைத்தானே காதலிக்கிறேன்’
சொல்லியும் கொள்வான்.

‘அக்கம்பக்கம்

காதை எறிவாய்

என்னைப் பற்றிய

தேதிகள் சேகரிப்பாய்

ஊரெல்லாம் உன்பேச்சு என

உள்ளுக்குள் மகிழ்வாய்

கேட்டால் ஏன்

காதல் என்று அங்கீகரிக்கமாட்டாய்

சிரமப்பட்டு தான் எழுதிய கவிதையை எழுதி கடித்
துடன் அவனுக்கு தபாலிலிட்டான்

வாசித்தால் எவ்வளவோ சந்தோஷப்படுவான். மனதில்
ஊரும் சந்தோஷத்தை கட்டுப்படுத்தமுடியாமல் இருக்கை
யில் இருந்து எழுந்து கைகளை உயர்த்தி உடலை வளைத்து
‘ஹாய்’ என்று கூவத் துடிப்பான்.

தோழிகள் ஞாபகம் வந்தது உட்கார்ந்து விட்டான்

‘விக்கிக்கு முழுசாகவே பைத்யம் பிடித்து விட்டது’

எனக்கு வருபவள் அழகாய் இருக்கவேண்டும். கவிதை
எழுத தெரியாவிடிலும் ரசிக்க தெரிந்திருக்க வேண்டும்.
என்னை விட என் அம்மாவை நேசித்தால் வாழ்வில்
பிரச்சினைகள் வர வழிஏதும் இல்லை.

‘என்னால் முடியும். நீ நினைப்பது போல உம்மை உமது
அம்மாவை, உமது தங்கைகளை அனுசரித்து போகவும்
முடியும். இதோ பார் உம்மைப் பார்த்துப் பார்த்து கவிதை
கள் கூட எழுதுகிறேன். உமக்காக நேரத்தை ஒதுக்கி கனவு
கவிதைகளை வாசிக்கிறேன். அழகு பூச்சியம்தான் இருந்
தும் எனது பிரேமை தீர்க்கமானது தான் மூர்க்கமானதும்
கூட மறந்து விடாதே என் இனிய நண்பா’.

சாதரணமாய் தான் பேனா நண்பரைத் தேர்ந்தெடுத்தான். பிறகு அதுவே காதல் என மனதில் தடம் பதிக்க... செடியும் முளைத்து. இப்போது செடியை பிடுங்கி எறியவோ முடியாத நிலை

விடுமுறையில் வரும் அவனைக்கண்டதும் என்னால் பேசமுடியுமா? கடிதங்களில் எழுதும் குறும்புகளை நேரில் செய்ய முடியுமா? அவன் கூட என்னவாம்.

'விக்கி! ஏதோ எழுதுகிறேன். நேரில் இப்படி என்னால் பேச முடியாது. பெண்ணிடம் பேசும் போது உதறல் எடுக்கும். அதுவும் விக்கியிடம் நான் குறும்பில் தோற்றுபோவேன்'.

விமானத்திலிருந்து அழகாய் வந்திறங்குவான். களைத்திருப்பான் கல்டம்ஸ் முடிந்தது. டொலர்களை மாற்றி... போர்ட்டுருக்கு 'சம்திங்' கொடுத்து வெளிவருவான் ஏர் போர்ட் டாக்ஸியில் ஏறுவான்.

லொட்ஜில்... தங்கி குளித்து... அழகாய் உடுத்தி... என்னைக்காண பரிசுப்பொருட்களுடன் ஓட்டோவில் வந்திறங்குவான். நானும் திகைத்து நிற்பேன்.

பேச்சும் வராது வார்த்தைகள் மனதில் தொடுத்தாலும் தொண்டைக்குழியுள் அடங்கிவிடும்.

கால்பெருவிரல் கோலம் போடும்.

உடம்பு பதட்டத்தால் நடுங்கும் எதைப் பேசுவது விழிகளை அவனது விழிகள் தரிசிக்கும்

அவள் விழிகள் மகிழ்ச்சியால் கலங்கி இருக்கும் இவளும் துடித்துப் போவாள்.

ஹாய் சொன்ன வாசமுள்ள பீடா போட்டுள்ளீரா! வார்த்தைகளும் இனிக்கும்.

ம் கொட்டுவாள்

கம்பனும் அங்கே தோற்றுப்போவான்

மனேஜர் சாப்பிட

தரைக்கு இறங்கி வந்தான்

கனவு எவ்வளவு ரம்மியத்தைத் தருகிறது அதுவும் காதலிக்கத் தொடங்கிய பின் வருகின்ற கனவு இனிமையிலும் இனிமைதான் திரையில் வருகின்ற இளங்

காதலர்களைப்போல் கற்பனை செய்து தாங்களே பாடி-ஆடி காதல் தேவதைகள் புடைதழ ஸ்லோ மோசனில் வந்து மோதி... இன்பந்தான் விக்கிக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது.

நேற்றிரவு பார்த்த படம் ரூபகத்தில் வந்தது தோழி வற்புறுத்தி கேட்டதில் போனாள். முதலில் படத்தில் நாட்டம் செல்லவில்லை. கதாநாயகனின் பெயரும் இவளது நண்பனின் பெயரும் ஒன்றாக இருந்ததினால்-நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து பார்த்தாள். காதல் கதை வேறு மனதில் பதிந்தது.

'இப்படியே காலம் பூரா காதலித்து கொண்டே இருக்க வேண்டும்' நினைத்தான் விக்கியும்.

'என்னை மறந்து உனது பச்சிலர் பாட்டியை (BACHELOR PARTY) எப்படி கொண்டாடினும்.... எனக்கும் TREAT தரக் கூடாதா?

எழுதினால்

'என்ன வேண்டும்' என்று குறும்புகளுடன் எழுதினான் உன்னை-உன் எழுத்தை ரசிக்கிறேன் விரும்புகிறேன்.... இருந்தும் நீ எழுதும் அந்த பாலியல் கலந்த வசனங்கள்தான் உதைக்கின்றன.

மறுகடிதத்தில் சாதாரணமாய் எழுதிவிட்டு மறுபடியும் குறும்புகளை ஆரம்பித்து விடுவான் இவளும் உள்ளுக்குள் ரசிக்கத்தானே செய்கிறாள்

வாசிக்கும் போது-அவனது விரல்கள் உடல்முழுவதும் ஊர்வதுபோலவும் மர்மப் பிரதேசங்களை கைப்பற்ற முயல்வது போலவும் பிரமை உண்டாகும்.

உறங்கிப் போவாள்

'உனது அணைப்பில் எனக்கு சுகம் தரவேண்டும்' எனக்கு நீ வேண்டும் உனது விரல்கள் என் மேனியில் எதையாவது எழுதவேண்டும்' துடிப்பு எழுந்து எங்கும் வியாபிக்கும்

உன்மீது கொண்டது காதலா? காமமா?

காதலும் காமம் பின்னிப்பிணைந்ததுதானா?

துடு தணியும் வரை குளிப்பாள் சோப் போடுவதைக் கூட மறந்துவிடுவாள்.

நீ என்னை விரும்புகிறாயா? நான் உன்னை விரும்புவது போல நீ என்னை விரும்புகிறாயா? காத்திருக்க வைக்காமல் எனக்கு நீ தாலிகட்டியாவது மனைவியாக்கிக் கொள்.

அவனிடம் கேட்டுவிடவேண்டும் என நினைப்பாள் நாளை வருகிறேன் நாளை வருகிறேன் என்று தனது விடுமுறையை தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே வருகிறான்.

ஒரு வேளை வரப்பிடிக்கவில்லையோ?

வந்தால் என்னை சந்திக்கப் பிடிக்கவில்லையோ?

ஒருவேளை-

மாற்று இயக்கத்தில் இருந்திருப்பானோ அதனால் இயக்கப்படுகொலையில் மாட்டிக் கொள்வேன் என்று பயப்படுகிறானோ?

இல்லை இருக்காது. நான் நினைப்பது போலிருக்காது.

அவன் நல்லவன், நாணயமானவன்

பிழையான் வழிகளில் போயிருக்கமாட்டான். அவனது விழிகளைப் பார்த்தால் குற்றம் செய்தவன் மாதிரியா தெரிகிறது.

எனவே

அவன் நல்லவன்

நாணயமானவன்.

பழைய காதலிகளை சந்திக்கவேண்டிவந்து-அவர்கள் குழந்தைகளுடன் வாழ-தான் மட்டும் இத்தனை வயது வரை வாழவேண்டிவந்து விட்டதால் ஏற்பட்டு விட்ட வெட்க உணர்ச்சியாகவோ இருக்கலாம்.

எது எப்படியானாலும்-சொந்த மண்ணை மிதிப்பதில் என்ன பயம்? தயக்கம்

எதுவும் விதிப்படிதானே நடக்கும்

'நான் நினைத்திருந்தேனா? அவனிடம் நட்பு கொண்டு இப்படி நெருங்கிவருவேனென்று!'

சுவர்ப்பல்லி ஏதோ இரைகிடைத்த சந்தோஷத்தில் கத்தி

யது. 'ஊரில் என்றால் அம்மா பஞ்சாங்கம் பார்த்திருப்
பாள்'

எவ்வளவு நேரம் பாத்ருமில் நின்றாளென்று அவளுக்கே
தெரியவில்லை

கற்பனை வானத்திலிருந்து இறங்கி தரைக்கு வர நேரமா
யிற்று. உடலைத் துடைத்து துண்டினால் சுத்தியபடி வெளி
வந்தாள்.

அவன் வருவான்

வந்ததும்-அழைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போக
வேண்டும். இருவர் பெயருக்கும் அர்ச்சனை செய்ய வேண்
டும். பீச்சுக்குப் போய் எழுந்து மடியும் அலைகளைப்
பார்த்து ரசித்து-கவிதை எழுத வைத்து-ஓடும் ரயிலைப்
பார்த்து-தண்டவாளத்தில் கால்பதித்து நடந்து.. அவனது
கைகளை இழுத்து அவன் நெஞ்சுக்குள் சாய்த்து கற்குவிய
லில் உட்கார்ந்து தண்ணீரை அவன்முகத்தில் அடித்து-படம்
பார்த்து-அவன் செய்யும் குறும்புகளுக்கு இடம்கொடுத்து-
உணர்ச்சி மேலிட இறங்கிப் போகவைத்து யாரும் பார்க்
காத இருட்டுப் பகுதியில் இழுத்து அவன் இதழ்களை
கடித்து.. மார்பில் புரளும் மயிர்களை விரல்களினால்
இழுத்து அவனுக்கு வலிக்கப் பண்ணி-பஸ்ஸில் உரசியபடி
பிரயாணம் செய்து-பதுளையின் அழகை ரசித்து - நாட்டுப்
பாடல்களை கேட்டு மகிழ்ந்து - அவனின் இச்சைகளுக்கு
இடங்கொடுத்து 'டேய் உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரன்
தாண்டா' அந்தநேரத்திலும் புகழ்ந்து - கொடுத்து அல்லது
பெற்று-பிறகு அவனுடன் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப்
பயணம் மேற்கொள்ள..

மனதில் திக்கென்றது. சாத்தியப்படுமா?

அவர்கள் வீட்டில் ஏற்றுக் கொள்வார்களா?

'தோட்டக்காட்டுப் பெண் உனக்கு மனைவியாகி விட
லாம். எனக்கு மருமகளாகி விடமுடியாது' அவனது
அப்பா மீசையை முறுக்கியோ-மீசை இருக்காவிடில்- பற்
களை நெரித்தோ கோபத்தை காட்டிவிட்டால்-

மண்ணை அள்ளித்தூவி அம்மாவும் - தூஷனைகளால்
பேசித் திட்டிவிட்டால்..

அவனது தங்கைகள் தன்னை மச்சாள் என்று ஆசையாய் வரவேற்கத் தயாராய் இல்லாதுவிடில்..

மருமக்கள் - தங்கைகளின் குழந்தைகள் மாமி என்று கைகளை அன்புடன் பற்றாது போனால்...

இது நடக்கப் போகின்ற காரியமா?

கண்களிலும் மூக்கிலும் எரிந்தது.

தொப்பென்று உட்கார்ந்துகொண்டாள்

'நீ வரவேண்டும் தரவேண்டும் மாலை. அப்போது தானே இந்தத் தாபம் அடங்கும். புதியவன், புரட்சிகளை விரும்புவன், புதிதாய் எதையும் செய்ய நினைப்பதை உனது எழுத்துக்கள் எத்தனை வாசகர்களைப் பெற்றுத்தந்திருக்கும் அதில் ஒரு வாசகியாக இருந்து விட்டுப் போகிறேன். என்னை விரும்புகிறதாய் மட்டும் சொல்லிவிடு. என்னை மாலையிட்டு மனைவியாக்கிக் கொள். யாருக்கும் தெரியாமல் ஒரு மூலையில் இருந்து விட்டுப் போகிறேன். உனது வழியில் தலையிடாமல் இருந்து விடுகிறேன் ப்ளிஸ்.

ஏன் இப்படி நினைக்கத் தோன்றுகிறது? ஏன் அடிக்கடி தவித்து-இருப்புக் கொள்ளாமல் திரிகிறாள்? தனக்கு அவன் கிடைக்காமலே போய்விடுவான் என்கிற எண்ணம் அல்லது நிகழ்ச்சி தருகின்ற ஏமாற்றம்.. இவளை உடைத்து விடுகிறதா?

காயப்பட்ட சிரிப்பை உதிர்ப்பதும் எத்தனை நாளைக்கு?

அழுகை ஏன் தற்காலிகமாக நிறுத்திக் கொள்கிறது.. நிரந்தரமாகி விடுமா இந்த அழுகை?

அவன் தருகின்ற பதில் ஏமாற்றத்தை தாங்கமுடியுமா? காதலிக்கும் போது இருக்கின்ற தைரியம் திருமணம் என்றதும் வருவதில்லைதான்.

அவனும் சாதாரணமான இளைஞன்தானே?

உறவுகளோடு பிறந்தவன்தானே? எப்படித்தான் பெண்ணின் மனதை புரிந்து கொண்டாலும்- நேசித்தாலும்- கூடப்பிறந்தவர்கள் பெற்ற அம்மா-முறுகிநிற்கும் அப்பா

இவர்களுக்கு கட்டுப்படத்தானே பிரியப்படுவான் நான்
மட்டும் என்ன தைரியசாலியா?

‘ஓ வானமுள்ள காலம்மட்டும் வாழும்

இந்த காதல் இதுதான் தேவன்
ஏற்பாடு’

பாடல் எனக்குமா சேர்த்துப் பாடியது?

அன்றுமாலை இசையும் கதையும் ஒலிபரப்பாக-வானொ
வியருகில் உட்கார்ந்ததும்-ஒரு ஏமாற்றப்படப் போகும் அல்
லது ஏமாறப்போகும் பெண்ணின் நிலையை எழுதி முடி
வில் சஸ்பென்சாக்கி விட்டார்கள்.

இவள் மனம் உடைந்தது.

‘உன்னை நேசிப்பது வாஸ்தவம்தான்

இப்போதெல்லாம் நான்

விரும்புவது-

உனது இருப்பை

உலகுக்குணர்த்த

உன்மூலம்

குழந்தை எனக்கு வேண்டும்’

அவன் எழுதிய கவிதை ரூபகத்திற்க வந்தது.

தோழியின் யோசனையின்பேரில் ஒருமாதம் கடிதம்
எழுதுவதை தள்ளிப் போட்டாள் அந்த ஒரு மாதம் எப்
படித்தவித்திருப்பாள் கடிதங்கள் அவனிடமிருந்து வந்துகு
வியும். மீண்டும் மீண்டும் வாசிப்பாள் எழுத முடியாதபடி
தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

இனியாவது அவன் தன் தவிப்பை-தன் எண்ணத்தை-
எதிர்காலத்திட்டத்தை-என்னை காதலிப்பதை அல்லது
காதலிக்கவேயில்லை என்பதை எழுதுவான்.

பிறகு அவன் எண்ணம் தெரிந்துவிடும் என்பது தோழி
யின் யோசனை தூக்கம் இவள் மறந்து-உணவு வெறுத்து-
உணர்வு அற்று-நடைபிணமாகவே திரிந்தாள்.

குறும்புகள் இப்போதெல்லாம் இல்லை. ஒதுங்கிவிடத்
துடித்தாள்.

குண்டுமனேஜர் இவளின் குறும்புத்தனத்திலிருந்து தப்பித்தார். சளியரின் தேநீர் குடிக்கும் கப் அடிக்கடி காணாமல் போவது தவிர்க்கப்பட்டது.

கிளார்க் பையனுக்கு வால்கட்டி கிண்டலடித்து சிரிக்க இப்போது ஆளில்லை.

சிரித்து சிரித்துப் பேசி தனது நண்பனுடன் போனில் அரட்டை அடிப்பதும் மிஸிஸ் கசினே இவளை ஒரு மாதிரி பார்க்க தொடங்கிவிட்டாள்

ஓபீஸ் பியோனுடன் லுட்டி அடிக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வரும் தாயம்மா கூட இவளை வித்தியாசமாகவே பார்த்தாள்.

அப்படித்தான் விக்கி மாறிப்போனாள்

‘ஏண்டி அவன் கடிதத்தில் ஏதாவது அனுப்பியிருப்பான் அதை இவள் விழுங்கியிருப்பாள். இப்போது முழுகாமல் இருப்பாள் பியோன் ஜோக்கடிக்க..

அவ்வளவு பவர்தானா அது! நானும் உன்கூட இத்தனை லூட்டி அடிக்கிறேன். பத்தவே மாட்டேங்குது’ தாயம்மா முணுமுணுப்பாள்

இவள் மௌனக்கிளைகளை தன் மீது பரப்பியிருப்பாள்

இவர்கள் சிரிப்புக்கு கேலிக்கு ஒருநாள் முடிவு வரும் ஒன்றும் அவன் என்னைத்திருமணம் செய்வது மூலம் அல்லது எனது இறப்பின்மூலம் முடிவே செய்துவிட்டாள்.

எல்லாருக்கும் வருகின்ற காதல் கடிதங்களைப்போல தனக்கும் வருவதேயில்லையென்று தனக்குத் தானே காதல் கடிதங்களை எழுதி தானே உடைத்து வாசித்து சந்தோஷப்படவைத்து -மற்றவர்களையும் நம்பவைத்து -பிறகு உண்மையிலே ஒருவன் கடிதம் தர தடுமாறி - வாங்கி - பின் தொடர - வீட்டில் அமார்களமாகி- அம்மாவும், அண்ணனும் அடிக்க பயத்தில் சின்னண்ணனுடன் கொழும்புக்கு பஸ் ஏறியதும்-பிறகு காதலர்கள் என்று வந்தவர்கள் கூட உள்ளத்தை உடைத்தே போய்விட்டார்கள். இவள் மீண்டும் தன்னைச்சுருக்கி வாழ்ந்து -இந்த ஹாஸ்டலுக்கு வந்த பின் தான்-இந்த பத்தொன்பது தோழிகளின் உறவு நட்பு கிடைத்தபிறகு -பறவையாகத்திரிய ஆரம்பித்தாள்.

இப்போது மீண்டும் பறவைதன் இறகுகளை தற்காலிகமாக கத்தரித்துக் கொண்டது.

சுருக்கிக் கொண்டது.

‘இன்னும் என்னை என்ன செய்யப்போகிறாய் அன்பே! பாடல் ஒலித்தது.

உதட்டை ஈரப்படுத்தினாள்.

வீதியில் வாகனங்கள் போகும் வரும் அழகை-அந்த வாகனத்தில் மிதிப்படப்போகும் அந்த குருட்டுப் பிச்சைக்காரனை - ஜோடியாக முண்டி அடித்து உரசி பஸ்ஸில் ஏறும் ஆண் பெண்கள்... கண்ணாடியினூடாக பார்த்திருந்தாள் இவள்.

வேலையில் மனம் ஒட்டவில்லை.

தலைவலித்தது.

அரை நாள் லீவு போட்டு-வெளியில் நடந்தாள்.

என்ன நடந்தது? எல்லாரும் பார்த்தார்கள்.

‘பொண்ணு காதலிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள் அது தான் இப்படி’

கிழவர் உதட்டை பிரித்தார்

‘இதோ பார் விக்கி! நாங்க இங்கு வந்து சேர்ந்து கொண்ட காலத்திற்குப் பிறகு எவ்வளவு அந்நியோன்மாகப் பழகிவிட்டோம் பார்’

தோழி ஆரம்பித்தாள்

‘இணைபிரியாதளவிற்கு இணைந்து வாழப் பழகிவிட்டோம். இங்கிருக்கின்ற பதினெட்டுப் பேரும் யாழ்ப்பாணம் நீ மட்டும் தான் பதுளை. அவளே தொடர்ந்தாள்

‘நாங்கள் ஒருவகையில் பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள் தான். திருஷ்டிப்பரிகாரங்கள் என நினைத்துத்தானோ என்னவோ எங்களை இங்கு பெற்றோர்கள் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கின்றார்கள்

‘வெவ்வேறு இடங்களில் தொழில் பார்த்தாலும் கூடு ஒன்று என்று இங்கு வந்து அடைப்பட்டிருக்கிறோம்.

எங்களுக்குள்ளும் ஆசைகள் கனவுகள் உண்டுதான்.

தெரியும் இருக்கா இல்லையா என்பதல்ல பிரச்சினை. வாழ்க்கையின் அர்த்தங்கள் இன்னமும் யாருக்கும் பிடிப்படவே மாட்டேன் என்கிறது. சாமியாராகிபோய் அர்த்தங்களை புரிந்து கொள்ள நினைக்கிறான். ஒருவன் நாங்கள் எதைச் சாதிக்க நினைத்து வாழ்கிறோம். இது நமக்கே தெரியாது. இதுவரை பெற்றோருக்கு மாதம் சம்பளம் எடுத்ததும் அனுப்பி விடுகிறோம். எமக்கென ஒன்றும் சேமித்துப் பழகினோமா. இல்லை.. இது அலுப்புத்தரவில்லையா? சலிப்பே தருகிறது.

நாங்களும், கல்யாணம் செய்யவேணும், காதலிக்கப்படவேண்டும் - பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தத்துவம் பேசி.. சினிமா பார்த்து - இன்னும் என்னவோ மேலைநாடுகளில் செய்வது போல செய்யவும் ஆசை உண்டு. முடிகிறதா இல்லை'.

'பெண்ணுக்கு வயது கூடுகிறதே! என்று கவலைப்படுகின்ற பெற்றவர்களும் உண்டு. பெண் பிறகு உழைத்துத் தரமுடியாமல் போய்விடுமே என்று சிந்திப்பவர்களும் உண்டு. தன் பிள்ளை காதலிக்கக்கூடாது. காதலித்தால் தடை விதித்து - தண்டனைகூட விதித்து - முகம் தெரியாத ஒருவனுக்கு கழுத்தை நீட்டி - படுத்து - பிள்ளை பெற்று - மீண்டும் சலிப்புத்தானே சுதந்திரமாய் முடிவெடுக்க முடியாது பார்? கோழைத்தனம் என்பதா என்றாலும் முடியாது... யாழ்ப்பாணம் என்றால் உனக்கே தெரியும்.. சீதனம் வீடுவளவு நகை இன்னும் சாதி அது இது என்று பார்ப்பார்கள். ஆண் பலருடன் படுத்திருப்பான் பரவாயில்லை. பெண் உத்தமியா என பார்க்க அவனும் தவற மாட்டான். தோல்வி மீண்டும் பெண்ணுக்கே கிடைக்கிறது.

செத்துவிட்டால் கோழை என்று சொல்லும் வாழ் துணிந்து விட்டால் பரத்தை என்றுவரும்.

விதி என்று கூட சொல்லி மௌனமாகி விடுகிறோம்.

அந்த டீச்சரைப்பார் எவனுடன் சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்துகிறாள். நாற்பது வயது தலைகூட நரைத்துவிட்டது. அவளுக்கு இனி கல்யாணம் நடக்குமா? நடந்தாலும் அது இனிமையாக இருக்குமா. பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ள அவளால்

முடியுமா? இங்கு கூட ஆண்டவன பெண்ணை ஏமாற்றி விடுகிறான். நாற்பது வயதுக்குமேல் பெண்தாய்மை அடைவது சிரமமாகிவிடுகிறது. இந்த இவளைப் பார்... யாரோ மரம் ஏறும் தொழிலாளியை காதலித்ததற்காக அடித்து துன்புறுத்தி அவனையும் சாகடித்துவிட்டு - அதனை மறக்கடிக்க இங்கு கொண்டுவந்து விடப்பட்டுள்ளது... இப்படி எத்தனை எத்தனை சோகங்கள் பார் விக்கி'

பேசும்போது அழுதேவிட்டாள்

எனக்கு நானே சீதனம் சேர்க்கவேண்டிய நிலை பார். திருமணமாகி ஆறுமாதங்கள்தானா பேசிய பேச்சின்படி அப்பாவால் பணம் புரட்டமுடிவில்லை.. அப்புறம் பணம் தந்தபின்பு வா என பிறந்தவீட்டில் சேர்த்துவிட்டார்கள். இப்போது சீதனம் எனக்கு நானே சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பென்ஷன் பணத்திலும் அஸ்மாவால் அல்ல லுறும் அம்மாவுடன் வாழும் அப்பாவால் எப்படி பணம் சேர்க்கமுடியும். அவனை தூக்கி எறிந்து வாழமுடியும். பழகிவிட்டது பார்... தாலியை கழற்றமுடியவில்லையே. அவனை மறந்துவிட முயற்சி செய்தாலும் தாலி அடிக்கடி வந்து அவனை ஞாபகப்படுத்த செய்கிறது.

விழிகளைத் துடைத்தபடி விக்கி எழுந்தாள்.

ஜன்னலைத்திறந்தபோது-

குளிர்காற்று சில்லென்று முகத்தில் அறைந்தது. தூரத்தே மேற்றன் வருவது தெரிந்தது.

எத்தனை எத்தனை சோகங்களைச் சுமந்து இந்தக் குயில்கள் இங்கு அடைபட்டுக்கிடக்கின்றன. பறவைகள்- இருந்தும் பறக்க முடியாத தரைப் பறவைகள் நாங்கள் . பறக்க முயற்சிக்கும் போதெல்லாம் சிறகுகள் கத்தரிக்கப்பட்டிருப்பதால் நினைவு- பயம். பழகிவிட்டது. தரையே போதும் சிறையே வாழ்க்கை என பழகியும் விட்டது.

ஒருகணம் ஒருயுகமாக

ஏன் தோன்ற வேண்டுமோ

தோழி ஒருத்தி பாடியபடி பாத்ருயிர்குள் நுழைந்தாள்.

‘இது உனது வீடு

எனவே

சுதந்திரம் உனக்கானது

அதை ஏன்

சிறை என்று சொல்லிக் கொள்கிறாய்’

வாசித்த கவிதை ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

பாவப்பட்ட ஜென்மங்களாய் அடைப்பட்டுக்கிடக்கின்ற இந்த பச்சைக்கிளிகளுக்கு விடுதலை என்பதே மரணத்தில் தானா? ஏன் திடீரென்று விக்கி நினைக்கத் தொடங்கினாள்.

அடிக்கடி தைரியம் சொல்லிக் கொள்ளும் அவளா இப்படி! தலையிடி எல்லாம் தனக்கு வந்தால் தான் என்பது இவளுக்கும் பொருந்துமோ?

அவன் வரும் திகதியைக்கூட அறிவித்திருந்தான்

இவளோ அவன் கேட்ட தொலைபேசி இலக்கத்தை தந்துவிட அசட்டை கொள்கிறாள்.

அவன் வரவேண்டும். அவனே என்னைத்தேடி வரவேண்டும்! அவனே கேட்கவேண்டும்.. பேசவேண்டும்; நினைத்தாளோ என்னவோ. அவளது போக்கில் மாற்றம் தெரிந்தது உண்மை.

‘கலங்கா திரு மனமே - உன்

கனவெலாம் நினைவாகும்

ஒரு தினமே’ என்று மனதுள் சொல்லி ஆறுதல் அடைவதா? அல்லது என்னதான் செய்வது? தெரியாமல் தவித்தாள்.

இரவும் உடைந்தது.

வழமை போல் குளித்து - உடுத்தி - சாப்பாட்டுப் பார்சல் - குடை மத்தியானம் அல்லது மாலை விடுதி திரும்பும் போது முகத்தை ‘டச்சப்’ செய்து கொள்ள தேவையான உபகரணங்கள் அடங்கிய ஹாண்ட்பாக்குடன் வீதியில் இறங்கினாள்.

முன் அறையில் மேற்றனின் தலை தெரிந்தது திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தாள்

‘இன்றுமாலை கால் வலிக்க நெடுந்தூரம் நடக்கவேண்டும்... களைப்பு வரும்வரை துள்ளிகுதிக்க வேண்டும்... எங்காவது சுற்றிவிட்டு வந்து-வியர்வை உடம்பை குளிர்நீரால் கழுவி.. மெல்லியதாய் இசையை திருகிவிட்டு - படுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.’

நினைக்கத்தானே முடியும்

செயல் எல்லாம் அவன் செயலே’

விதி என்று மனிதன் தனக்குத் தானே சொல்லி சமாதானம் அடைந்து கொள்கிறான். மதியைப் பயன்படுத்தத் தவறிவிடுகிறான்.. தோல்வி வர பாதாளத்தில் வீழ்ந்து விடத்தானே - உங்களை எல்லாம் ஆட்டிப்படைக்கிறதே ஒரு சக்தி என்பது உறைக்கும்- பிறகுதான் ‘கடவுளே’ என்கிறோம்.

விக்கியும் சில நாட்களாக் விரதம் இருக்கத்தானே செய்கிறாள் அவள் விரும்பிய பொருள் கிடைக்குமா?

கிடைக்காமல் தான் போய் விடுமா?

அறைத்தோழி மாதிரி நாற்பது ஐம்பது வயதுவரை தலைநரைத்தபின்பும் - திருமணபந்தம் நடக்காமல் அல்லது வீட்டில் விசயம் தெரிய அண்ணன் உதைக்க- எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவனை வற்புறுத்தி பதிவுத்திருமணம் செய்து கண்காணாத இடத்திற்கு போய்விட அண்ணனும் தன் நண்பர்களை ஏவி தேடச்சொல்லி - பிறகு பிடித்து - நொறுக்கி-

தொண்டைக்குள் வலித்தது.

‘விக்கி.. படங்களை நன்றாய் பார்க்கிறாய் அதுவும் காதல் கதைப் படங்களாய் பார்க்கிறாய். அதுதான் இப்படி நினைக்கிறாய்’ தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

அங்கொடைக்கு ஒரு நோயாளி போகப் போகிறாள் பராக் பராக் தோழி அசைத்தாள்

எதிர்பார்த்த அந்த நாளும் வந்தது.

சூரியன் வந்து முகத்தில் உதைத்தபோது எழுந்து குளித்து,- உடைமாற்றி- அவனின் வருகையை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தாள். மேற்றனிடம் அனுமதிக்கேட்டு - விமான நிலையத்திற்கு போய்விடுவோமா’ நினைத்தாள்.

நினைத்தால் முடிகிற காரியமா?

யார் அவன்?

உனக்கென்ன அக்கறை? உடன்பிறப்பா? திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாயா? எமது ஹாஸ்டலின் சட்ட திட்டங்களை மீறிவிடப்போகிறாயா? இன்னும் இன்னும் மேற்றன் விழிகளை உயர்த்தி - கழுத்து நரம்பு புடைக்க கத்துவாளே..

மௌனமாய்-எனினும் மனசுமட்டும் ஒரு பாரிய யுத்த களத்தில் நின்றது மாதிரி தவித்தது.

‘அவனைத்தான் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன்’ என்று சொல்லி விடலாமோ?

காதல் திருமணத்தில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை என்று விட்டால்?...

சட்டதிட்டங்களை மீறி-எமது ஹாஸ்டலுக்கு கெட்ட பெயர் வாங்கித் தருவதாயிருந்தால்-இப்போதே காலிபண்ணிவிட்டுப் போய்விடு என்று சொல்லக் கூடாததை - எதிர்பார்க்ககூடாத வார்த்தைகளை சொல்லிவிட்டால்..

எங்கு போகமுடியும்? எதிர்த்து தனியே நிற்கின்ற தைரியம்தான் வருமா? அவனும் என்ன தாலி கட்டிய கணவனா? இனித்தானே பேசி முடிவெடுக்க வேண்டும். பிறகெப்படி?

அவன் மறுத்துவிட்டால்..

மறுத்துவிட்டால் நீ கடலில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போகிறாயா?

உன் மனம் எச்சரித்தது.

‘கடவுளே நான் எதிர்பார்க்கிற வாழ்க்கை கிடைத்துவிட வேண்டும்’

என்னடி சுடுதண்ணி காலில் ஊற்றிவிட்டாயா?

‘இல்லடி அவளின் Boyfriend வரப்போகிறானாம்?’

தோழிகளின் சிரிப்பு பின்னால் கேட்டது.

இவர்களின் கேலிக்கும்-அண்ணன் தரப்போகிற உதைக்கும் - அம்மாவின் மௌனமான கண்ணீர் எதிர்ப்புக்கும்

சமாளிக்க முடியுமா என்ற கேள்வி எழுந்தபோது-முடியும் என்றுதானே இப்படி முடிவெடுத்தாள்.

பிறகேன் தவிக்கிறாள்.

தவிப்பு எதிர்காலம் பற்றியது. ஆதலால் தவிப்பு உண்மையானது யாவார்க்கும் நிகழக்கூடியது.

தோல்வி நிஜம் என்று தெரிந்தும் போட்டிக்கு போவதில்லையா? அப்படி ஒரு நிலையில்தானா இவள் கால் வைத்தாள்.

‘நூறுக்கு நூறுதடவை யோசித்து எடுத்தமுடிவுதான் இது’

‘ஐயர் வருகிறார்.. அமாவாசை தரித்து நிற்கவேண்டுமே!’ வாசல் கதவை திறந்தே வைத்தாள்.

வழமைபோலவே வாகனநெரிசல்.. ஆங்காங்கே போலீசார் வாகனங்களை இடைமறித்துப் பரிசோதித்து கொண்டிருந்தனர்.

எங்கோ தூரத்தில் பங்காலிருந்து புகை எழுந்து வானத்துடன் கலந்தது.

எனக்குள் ஏன் தவிப்பு அதிகமாகிறது? கைகளுடன் உடலும் சேர்ந்து நடுங்குகிறதே.

ஒரு இடத்தில் நின்று நிதானிக்கும் பக்குவத்தையும் இழந்து போய்... நேரமாயிற்று.

எப்படி வரவேற்பது?

அழகாய் உடையணிந்து-சிலசமயம் ரைகட்டி.. தலையை அழகாய் வாரி.. ட்ரிம்மாய் ஷேவ்பண்ணி.. போட்டோவில் உள்ளது போல் நேரில் இருப்பானா?

போட்டோவில் என்னை வசீகரித்த அந்தமுகம்-அந்த பரந்த நெற்றி.. சிவந்த உதடுகள்.. புகைபிடிக்காதவராதலால் உதடுகள் கறுத்திருக்காதோ..

வந்ததும்-

‘ஹலோ’ என்பான்

இவள் மௌனமாய் தரையில் கோலம் போடுவாள். ‘வித்

தியாசமாய் வாழ பிரியப்பட்ட எந்தப் பெண்ணும்-முதல் சந்திப்பில் தோற்றுத்தான் போய்விடுகிறார்கள்.

இவளால் சாத்தியப்படப் போகிறதா என்ன?

கோயிலால் தோழி ஒருத்தி வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளின் பார்வைக்குத் தப்பி விட வேண்டும் என தவித்தாள். தோழியின் குறும்புகளுக்குத் தப்ப முடியாதே! இந்தச் சூழ்நிலைகளில் விமர்சனங்களை எதிர்நோக்கும் தையமும் இல்லை. ஆதலினால் தவிர்த்தாள். கோயிலில்-

கண்முடி வணங்கினாள்.

‘என் வாழ்வின் கனவுகளை நிஜமாக்கி.. என்னை நிஜங்களின் தரிசனத்திற்கு கரம் கொடுத்து அழைத்து வரப்போகும் அவன் ஷேமமாய் வரவேண்டும் நீ தான் துணை.’

வெற்றிக் களிப்பில் மிதக்கும் எவரும் இறைவனை திரும்பிப்பார்ப்பதேயில்லை. தோல்வி என்று வந்துவிட்டால் நிமிடத்திற்கு ஆயிரம் தடவை செபித்துக் கொள்வார்கள்.

தோழிதான் அந்தச் செய்தியை சொன்னாள்.

அதிர்ந்து போனாள்.

இருக்காதா? வானமே இடிந்து தூள் தூளாகி விழுந்தமாதிரி..

‘ஏன் எனக்கு சொன்னாள் தோழி சொல்லாமலேயே இருந்திருக்கலாம் தானே? என்னை நிரந்தரமாய் அழவைத்துப் பார்க்க ஆசைப்பட்டாயா?..

சொல்லவில்லை

மிடறு விழுங்கினாள்

அங்கும் இங்கும் ஓடி கத்தவேண்டும்... திசைகளை இழுத்துவந்து விசாரணை வைக்கவேண்டும். வானம் பொய் பூமிபொய் மரம் பொய்.. இயந்திரம் பொய் அம்மா பொய் அப்பா பொய்.. வாழ்வே பொய் நான் பொய் நீயும் பொய்யே

உள்ளுக்குள் அழுதாள்

தோழி மெதுவாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

ஒரு தாயின் அணைப்பின் சுகத்தை உணர்ந்தாள்

அழுது அழுது உணர்விறந்தே போனாள்.

ஆஸ்பத்திரியில் உணர்வு வந்தபோது தான்....

தோழி சொன்னாள் மெதுவாக...

இதயம் மென்மையானது தான். உடைந்து போனால் ஒட்டிக் கொள்வதும் சிரமம்தான்.

இவளின் இதயம் என்ன இரும்பா?

வாழ்வில் நினைத்தது எது தான் நடந்திருக்கிறது? விழிகளில் கண்ணீர் வழிந்து தலையணையை நனைத்தது.

'காதல் என்பது வெறும் உடற்கவர்ச்சியா? படுக்கை சுகம் மட்டும் தானா? அதற்கும் மேலாக உள்ளங்களை பகர்ந்து கொள்ளும் சுகம் அதில இருக்குத்தானே. நினைத்த மாத்திரத்தில் படுக்கையில் தன்னை அனுபவிப்பது தான் காதலா? ஆணுக்கு எப்படியோ, பெண்ணுக்கு காதல் ஒரு புனிதம். மனம் சம்பந்தப்பட்டது. அவளுள்ளும் வெக்கை உண்டு, தாபம் உண்டு மறுப்பதற்கில்லை. ஆணின் உடன் பாட்டில் தானே நடந்து முடிகிறது. முதலில் ஜெயிக்க வைக்க வேண்டும் மனதினை விக்கியும் அதனேயே பிரியப்பட்டான்

ப்ரியமாய் வளர்த்த கிளி களவாடப்பட்டுவிட்டு

நேசித்த வானம்பூமியில் சிதறிகிடந்தது.

முகில்களும் முரண்பட்டு போய் தடுமாறிச் சென்றன.

'உன்னால் முடிந்தால் எந்தப் பொருள் மீதும் அதிக பட்சம் அன்பை காட்டிவிடாதே. ஏனெனில் அது கிடைக்காமலும் போகும் பிறகு தாங்கிக் கொள்ள உன் இதயம் போதாது. விக்கியின் அனுபவம்.

யார் யாரோ வந்தார்கள் பார்த்தார்கள் போனார்கள்.

ஓர் உதயம் வரும் என்று தானே இந்த இரவை முடித்து, விடியலை எதிர்பார்த்திருதாள் சோகப்பட்டு.. சோகப்பட்டு... பக்குவப்பட்ட அவளால் கூட இந்த இழப்பை தாங்கி கொள்ள முடியவில்லை.

தோழி தந்து போன குளிசைகளை வாயில்போட்டாள் முதுகிற்கு தலையணையை வைத்து சாய்ந்திருந்தாள். தலைவாரிக் கொள்ள மனமில்லாமலிருந்தவளை -முகம்

கழுவப்பண்ணி-தானே தலைவாரி கட்டி விட்டிருந்தான் தோழி நட்பு என்றால் இவள் படித்ததுதான் நட்பு.. அவளின் பிறப்பு ஓரிடம்-யாரும் ஓட்டிக் கொள்ள - அரசியல் வாதிகளால் கூட கள்ளத்தோணி இந்திய வம்சாவளி என ஒதுக்கி விட்டிருந்த வேளையில்-ஹாஸ்டலில் பத்தொன்பது யாழ்ப்பாணத்து தோழிகளுடன் - உடன்பிறப்பாய் நட்பாய் வாழ்முடிந்தது. இங்கே என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

விக்கி நன்றாகவே உடல் மெலிந்து தான் போனாள்

தாய் வந்து அழுது ஒப்பாரி வைத்ததும். தன்னுடன் வந்து விடும் படி வற்புறுத்த இவளும் மறுத்து - அண்ணும் கத்தி விட்டு போய் விட்டாள்

தங்கை மட்டும் சொன்னாள் அக்கா நான் வயதில் சிறியவள்தான். காதலில் ஒன்று. அப்பாக்கள் அம்மாக்கள், என்று வில்லத்தனம் உண்டு அல்லது விதிவிளையாடி பிரித்துவிடும். இது தான் காதலுக்கு முடிவு.. திருமணத்தில்முடிவது பூஜ்ஜியம் தான். உனக்கும் பார்; விதி இப்படியாகிவிட்டது முன்பு காதல் என்று சொக்கிவந்ந வெல்லாம்- பணம் அந்தஸ்து பதவி வெளிநாட்டு மோகம் என்று விலகிச் செல்ல-இது வளர்ந்தது வித்தியாசமாய் தான். நாட்டின் நிலைமை சீராக இருந்திருந்தால் பிரிவு வேறு விதமாய் வந்திருக்குமோ? மனதை அலட்டி கொள்ளாதே தையரியமாய் இரு! எனக்கும் அந்தக் குறும்புக் காரனை பார்க்க ஆசை இருந்தது. அவனது ஜோக்ஸ், கவிதைகள் அரசியல் எழுத்துக்கள், எதிர்காலம் பற்றிய தீர்மானம். எல்லாம் பிடித்திருந்தன. உனக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு என்றும் எதிர்பார்த்தவள் தான். எல்லாம் பொய்த்துத் தான் விட்டன.'

ஆகாயத்தினை வெறித்துப்பார்த்த விக்கியின் கண்களில் விமானம் ஒன்று தெரிந்தது

எத்தனை கனவுகளுடன் பயணிகள் வருகின்றனர். எல்லாம் நல்லபடியாய் அமையவேண்டும் என்றுதானே எல்லோரும் எதிர்பார்ப்பர். ஆனால் எத்தனை பேருக்கு நன்மை நடந்திருக்கிறது?

அவனும் ஆயிரம் கனவுகளுடன் தானே வந்திருப்பான்? இத்தனை தூரம் வந்தவனுக்கு விமான நிலையத்தில்தானா விதி காத்திருக்க வேண்டும்.

காய்ந்த தன் உதடுகளை ஈரப்படுத்தினாள் விக்கி
'முன்பே எண்ணிப் பாராமல் நெஞ்சம் ஈந்திட்டேனே
எந்தன் ஆசையே இன்று என்னைக் கொல்லலாச்சே
உந்தன் காதலின் கனவெல்லாம் கண்ணீராச்சே கனவு
கண்ட காதல்...'

இன்றைய நேயர் நிகழ்ச்சியில் போன பாடல் கேட்டதும் நெஞ்ச மீண்டும் வலித்தது.

'என்னை படைத்த ஆண்டவனே ஏன் ஏமாற்றங்களை யும் சேர்த்து படைத்தாய்?

'என்னைப் பிடிக்க வில்லையென்றால் அப்பனின் விந்தி லேயே கரைந்திருக்கலாமே.

'அல்லது உலகம் தெரியாத பைத்தியக்காரியாகவாவது இருந்திருந்தால் பிரச்சனைகளிலிருந்து தப்ப முடிந்திருக்குமே.

எல்லாம் கடந்து போனது.... காலமும் கூட கடந்து போனது

ஜன்னல் திரையை விலக்கினாள்

வெளிச்சம் வந்தது 'இதயம் இருளாளரின் உலகில் எதற் காய் வெளிச்சம்?'

உலகத்தின் மீதே எரிச்சல் வந்தது.

தூரத்து மைதானத்தில் இளைஞர்கள் உதைப்பந்தாட் டம் விளையாடிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

பார்க்கவே.. உலகத்தை பார்க்கவே படிக்கவில்லை திரும் பினாள்.

'உன் முடிவு தான் என்ன விக்கி?'

தோழி கேட்டாள்

நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு தலைகுனிந்து கொண்டாள்.
'முடிவு, எந்த முடிவை இவள் கேட்கிறாள்? நினைத்திருந்த பொருள் வாசல் ஏற முடியாத போது என்னைத் தேடி

வந்த உறவு பாதங்களை பதிப்பதற்கு அனுமதி மறுத்த போது... என் எதிர்காலத்துக்கு உத்திரவாதம் அவன் தருவான் என்று நம்பியிருந்த அவனைகைதியாக்கிய போது ...பார்ப்பவன் எல்லாம் குருடனா கண்டவன் எல்லாம், பயங்கரவாதியா? மனிதனை மனிதனாய் பாராமல் விலங்கிட்டு 'நீபுலி' என்று சிறைப்படுத்தியதையேபோது ... அப்பாவி மனிதனாய்... ஆவன் மௌன மொழிகளுக்கு உத்தரவாதம் தரப்படாமல் எங்கிருக்கிறான் என்றே தெரியாத போது தோழி... நீ என் முடிவு கேட்கிறாயே?

சொல்லிவிடத் தான் துடித்தான்

சொல்ல வில்லை,

இதயம் உடைந்து ஒவென்று அழுதிருப்பானே. தன் அம்மாவை-தங்கைகளை உறவுகளை என்னை நினைத்து விமான நிலையம் நொறுங்கும்படி அழுதிருப்பானே? அதை பார்த்து இதயம் உள்ளவர்கள் உடைந்து போயிருப்பார்களே?

ஏன் இந்தவானம் பொய்த்து விடாமல் இருக்கிறது ?

ஏன் இந்த பூமி சிதைந்து போகாமல் இருக்கிறது ?

அவன் நிரபராதி. அவன் ஏதுமறியாதவன். என்று வீதி மரங்கள் அழுதிருக்குமே.

எப்படி நடந்து முடிந்தது?

அடிவயிற்றை புரட்டியது விக்கிக்கு.

நினைக்க... நினைக்க... இழந்து விட்ட இழப்பின் வலி தெரிந்தது.

எதையும் வாழ்வில் இழந்து விடலாம்

காதலை மட்டும் யாரும் இழந்து விடக்கூடாது. பிறகு அந்த வலியை தாங்க யாருக்கும் முடியாது.

ஆசைத்தீர குளித்தாள் விக்கி.

உடலில் அழுக்கை, அவன் கனவில் வருடிச் சென்ற உடலை கழுவ முடிந்தது. நினைவுகளை, மனதில் வருகின்ற மிருதுவான கனவுகளை கழுவ அந்த தண்ணீரால் முடிய வில்லை என்பது உண்மைதான் வழமைக்கு மாறாக சோப்பை நான்கு முறை போட்டுத் தேய்த்து கொண்டாள்.

ரவலால் உடலைத்துடைத்து வந்து சுடுதண்ணீருக்கு கீற்றரை போட்டாள். தண்ணீர் கொதிப்பதற்குள் தலையை வாரி பின்னலிட்டு, முகத்தில் பவுடரை பட்டும் படாமலும் பூசி, அழகிய சாந்து பொட்டைநெற்றியில் இட்டபோது - பொங்கும் பூம் புனல் ஆரம்பமாகி விட்டது.

இன்று எதை உடுப்பது தீர்மானம் செய்யாமலே-கையில் அகப்பட்டதை -தோய்த்து 'அயன்'பண்ணி வைத்திருந்த சேலையும்-அதற்கு 'மாட்ச்' பண்ணும் விதத்தில் பிளவு சையும் எடுத்துக்கொண்டாள்.

உடலைச் சுற்றியிருந்த ரவலை நழுவ விட்டு கண்ணாடியின்முன் நின்று தன் அழகை ஆடையில்லாமல் ஒருதரம் பார்த்துக் கொண்டாள்.

தோழிகள் அவளைக் கண்டுகொள்ளவில்லை அதனால் அவளுக்கும் வசதியாயியற்று.

கீற்றரை கழற்றி தேநீரை தயார் செய்த படி வந்து மீண்டும் கண்ணாடிமுன் நின்றாள்.

'இந்த சேலை என்ன எந்த சேலையிலும் நீ தேவதை மாதிரித்தான் இருப்பாய்'. ஆனால் உனக்கு ஜோடிதான் பொருந்தாமல் போய்விடுகிறது.

கண்ணாடிபேசுகிறதா? பிரம்மையா? கண்ணாடியை ஓர் கணம் முறைத்தாள்

உதடு மெதுவாக பிரிந்தது

மெல்லியதாய் - சோகங்களை உதிர்த்ததாய் ஒரு புன்னகை. அந்த புன்னகை என்ன எதிர்காலத்திற்கான உத்தரவாதத்தை தரப்போகிறதா?

அவளுக்கே தெரியவில்லை

அன்று வேலை லீவு போட்டு விட்டு-படுத்திருந்த தோழியை எழுப்பி தேநீரை கொடுத்து குடிக்கப்பண்ணி விட்டு-தானும்குடித்து -கோப்பையை கழுவி இருப்பிடத்தில் வைத்தாள். ஈரக்கைகளை துண்டால் துடைத்து விட்டாள்.

காலைக்குளிர்-

குளித்ததுவேறு -உடல்குளிர்ந்து.

'வேலைக்குப் போய்-பிறகு கோயிலுக்குப் போகவேண்டும். அவன் பெயருக்கு அர்ச்சனை செய்யவேண்டும். கூடிய சீக்கிரம் விடுதலையாகி-என்னைத்தேடி வரவேண்டும்... எங்களது கனவுகளை நனவாக்கவேண்டும். 'காதலை நாம் வென்றோம்' என்று வீதிகளில் பாடிய படி நடந்து வர வேண்டும். முகில்களை கிழித்து அல்லது அலைமோதும் கற்குவியலுடன் கோபித்து -பஸ்ஸில் பார்க்கில் உரசும் ஆண்களை முறைத்து, எல்லாம் நிஜம் என உலகுக்குச் சொல்ல வேண்டும்... அதற்கு கடவுளை வேண்டிக் கொள்ளவேண்டும்.'

தயாரானாள்.

தூக்கக் கலக்கத்திலும் இவளை பார்த்து தனக்குள் சிரித்து கொண்டாள் தோழி.

'கடவுளே அவள் நினைப்பில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டு விடாதே' அவள் மனதும் பிராத்தித்தது வெளியே வந்த போது தான்-மெல்லியதான-இன்னும்-விடிந்தும் விடியாத பொழுதில் மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது.

வீதி ஈரமாயிருந்தது.

பறவைகள் ஏதோ ராகமிசைத்து பறந்து கொண்டிருந்தன சுதந்திரமாய்... வாழக்கற்றுக் கொண்டு, காதல் மொழிபேசி, சிறகுகளை அசைத்து-உயரப்பறந்து, அவைகளும் காதலித்து தோல்வி கண்டிருக்குமோ? எப்படியிருந்தாலும் - பறவைகளின் ராகம் மனதிற்க்கு சுகம் தான்.

நடந்தேபோனாள்.

பூக்கடையில் அழகான பூக்களில் மாலை தொடுத்து விற்பனைக்காக தொங்கவிட்டிருந்தார்கள்... கோயிலிருந்து பூஜை முடிந்து ஜனங்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். சிலர் நடந்தும், பலர் ஓடியும் இயந்திரமாய் வேலை தளம் நோக்கி சென்றனர்.

இரட்டைத்தட்டு பஸ்கடன் மினி பஸ்கம் நகர ...

சிக்னல் கடந்து இவள் நுழைந்தாள் தன் அலுவலகத்தினுள்...

எனி மாறிவிடுவாள்... அந்த அலுவலக ஊழியரில் ஒரு வராய்... மாத முடிய சம்பளம் வரும்.. ஹாஸ்டல்பீஸ் செலவு போக-வீட்டிற்கும் கொஞ்சம் அனுப்பி, சேமிக்க முடியாமல்திணறி... சராசரி பெண்ணாய் ஆகிவிடுவாள். எனினும் ,எனினும்..

அவனின் வருகை .. பூஸா அல்லது பனாகொடை இல் லையெனில் நாலாம் மாடி விசாரணைக்குப்பிறகு அப்பாவி என வெளிவருவான்-என்கிற அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையுடன்... ஆத்மாவுடன் பேசி..

அவனின் கடிதங்களுடன்

அவனின் கவிதைகளுடன்

அவனின் நினைவுகளுடன்

வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கத்தான்போகிறாள் நிலம்-
நன்றாக வெளுத்து விட்டிருந்தது.

முற்றிற்று.

முல்லை அமுதன்

யாழ்ப்பாணம், கல்வியங்காட்டில்
பிறந்த இளைஞர். முல்லை அமுதன்
என்ற புனை பெயரில் கவிஞராக
அறிமுகமானவர். இயற் பெயர்
இ. மகேந்திரன். இந்த வெளியீட்டின்
மூலம் நாவலாசிரியராக இலக்கிய
உலகில் பேசப்படுவார்.

நாவல் இலக்கியப் படைப்பின்
பல்வேறு உத்திகளுள் இவர்
கையாளும் உத்தி தனித்தன்மை
பெறுகிறது. விமர்சனங்களை
எதிர்பார்க்கிறார்.

